1893 80 років 1973 Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 39. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 28-го ЛЮТОГО 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, FEBRUARY 28, 1974 No. 39. VOL. LXXXI.

Померлий в Бразилії Архиєпископ УПЦ Владика Іов буде похований цієї суботи в Бавнд Бруку

Бавнд Брук. — Консисторія Української Православної Церкви в ЗСА інформує, що архиєрейські похорони бл.п. Владики Іова Скакальського, правлячого Владики Південно-Американської Єпархії цієї Церкви, відбудуться цієї суботи, 2-го березня, на цвинтарі Церкви-Пам'ятника в Банд Бруку. Владика Іов помер у Куритибі, Бразилія, 18-го лютого, в приявності єпископа УПЦ в ЗСА Владики Константина. Обряд архиєрейського похорону в Банд Бруку почнеться відправою Соборної Архиєрейської Служби Божої в Церкві-Пам'ятнику о год. 9:30 ранку. Після похорону відбудеться поминальна трапеза у великій залі Голлідей Інн при шляху 22 в Соммервіллі. Собор Єпископів, Рада Митрополії і Консисторія УПЦ в ЗСА

Бл. п. Владика Іов

прохають церковні, громадські й комбатантські організації взяти участь у похоронних обрядах, а замість квітів на домовину Покійного складати дари на пам'ятник на його передчасвій могилі.

Стають в обороні Леоніда Плюща

Тінс. Н. И. — Відділ Американської Психіятричної Асоціяції переслав на адресу Головної Управи цієї Асоціяції листа, що його підписали д-р Олег М. Волянський, як голова, д-р Лоренц І. Левітт, як секретар, та в якому між іншим пишеться: „Пишемо до Вас в справі д-ра Леоніда Плюща, відомого математика дисидента, якого з політичних причин вже два роки держать в психіятричному заведенні. В залученні пересилаємо замітку в цій справі, яка була друкована в „Ню Йорк Таймсі" 20-го лютого 1974 року. Екзекутива Відділу Американської Психіятричної Асоціяції у Вест Гадсон повіті вважає, що Центральна Управа нашої Асоціяції повинна інтервенювати в обороні цього відважного українського вченого, який знаходиться близько смерти в психіятричній лікарні в Дніпропетровську. Така акція була б піддержкою попереднього апелю д-р Сахарова в обороні Плюща, копію якого Вам переслано, як також ішла б з духом резолюції, ухваленої Асамблею повітового Відділу 8-го травня 1973 р. в Гонолюлю.

Сім'я Ленків одержала дозвіл на виїзд з СССР

Торонто. — Щоденник „Глоб енд Мейл" з 23 лютого опублікував повідомлення свого кореспондента з Москви про те, що канадський громадянин Євген Ленко разом зі своєю дружиною та трьома дочками одержали дозвіл совєтського уряду на виїзд з СССР упродовж наступних 30 днів. Є. Ленка поінформував про візу пашпортний совєтський відділ в Києві 21 лютого. Таке рішення совєтських чинників було несподіванкою для канадської амбасади, бо два дні раніше, 19 лютого, совєтський пашпортний відділ в Москві повідомив Є. Ленка, що йому відмовлено у видачі виїздної візи.

Євген Ленко, уродженець Канади, українського походження, прибув до СССР в 1956 році разом з батьками і поселився в Україні. Йому не відповідали життьові умови в СССР і він рішив повернутися до Канади. Заходи в цій справі тривали понад три роки, бо совєтські чинники відмовлялися дати йому і його сім'ї дозвіл на виїзд, не зважаючи на це, що він не зрезиґнував з канадського громадянства і був народжений в Канаді. В його справі інтервеніював канадський уряд, у висліді заходів Комітету Українців Канади, який навіть запропонував заплатити 32,600 дол., як „освітній окуп" Москві, щоб добитися звільнення Є. Ленка і його сестри.

Округа УНС, яка на 120% виконала свою квоту, відбула збори

Аллентавн, Па. — Минулої неділі, 25-го лютого, тут у приміщенні Українсько-Американського Горожанського Клюбу відбулися річні збори Аллентавнської Округи УНСоюзу, яка гуртує 12 Відділів Аллентавну, Бетлегему, Істону, Нортгемптону, Редінгу і ін., зі загальним числом понад півтори тисячі союзових членів. На збори прибув, на запрошення Округи, головний секретар д-р Я. Падох, щоб, як сказав він на вступі свого слова, подякувати активним союзовим діячам Округи, які не лише виконали свою частину праці, наложену на них з початком минулого року, але її на 20% перевиконали. Округа, хоч порівнюючи невеличка, зайняла почесне третє місце поміж усіми 30 Округами УНС в ЗСА і Канаді, щодо відсотка у виконанні своєї квоти нових членів. Маючи приділ 120 членів, вона придбала в минулому році 145. До того вийнятковість Округи полягає на цьому, що її очолює жінка, секретарка 47-го Відділу з Бетлегему, головна радна

Анна Гарас

Анна Гарас, яка здобула перше місце в точковій піврічній передконвенційній кампанії поміж всіми чоловіками й жінками, а друге місце в цілорічній кампанії, придбавши впродовж 1973 р. 72 нові члени. Даючи оцінку діяльности Округи і її поодиноких Відділів, д-р Я. Падох підкреслив, що вони не лише перевиконали квоту, але значно збільшили загальне число членів, а саме,

(Закінчення на стор. 4-ій)

Обвинувачення у Вотерґейтській справі будуть видані цього тижня

Вашингтон. — Спеціяльний прокуратор Леон Яворський у вівторок, 26-го лютого, заявив, що його бюро зібрало вже майже всі інформації про Вотерґейтську аферу, потрібні для видання формальних обвинувачень. Він думає, що багато з цих обвинувачень будуть оприлюднені вже цього четверга, або в п'ятницю. Яворський сказав, що Вотерґейтська прокуратура чекає, щоб були остаточно вибрані всі члени лави присяжних на судовий процес Дж. Міччела та М. Стенса, колишніх дорадників президента Ніксона, а тоді прокуратура видасть ці формальні обвинувачення. Він також заявив, що після оприлюднення цих обвинувачень буде легше Юридичній комісії Палати Репрезентантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення („імпічмент") Президента, одержати інформації від Вотерґейтської прокуратури. Яворський натякнув, що велика лава присяжних і Вотерґейтська прокуратура не будуть вимагати, щоб президент Ніксон свідчив перед цією лавою. Думають, що спеціяльний прокуратор незабаром повідомить, що розслідування здогадної причетности президента Ніксона до кримінальних аспектів Вотерґейтської афери буде передане Юридичній комісії Палати, а прокуратура розглядатиме тільки обвинувачення проти колишніх дорадників Білого Дому та членів Комітету для перевибору Президента. Юридична комісія Палати повідомила, що звернулася до Білого Дому в справі передачі коло 700 сторінок документації та 17-ох магнетофонних записів, але наразі адвокати президента Ніксона не дали відповіді. Члени цієї комісії також заперечили твердження Президента, що Конституція точно зазначує, що президент ЗСА може бути формально обвинувачений тільки за „кримінальні провини". З цією оцінкою Юридичної комісії погодився колишній генеральний прокуратор ЗСА Елліот Ричардсон, але сказав, що не думає, що президент Ніксон буде „імпічований", бо, на думку Ричардсона, нема доказів, що Президент був причетний до будь-яких кримінальних провин, а також нема конкретних доказів, що він знав про пляни вломy до головної кватирри Демократичної партії та про спроби затаїти цілу Вотерґейтську аферу.

Особистий адвокат Президента признався до вини

Вашингтон. — Герберт Калмах, особистий адвокат президента Ніксона, у понеділок, 25-го лютого, признався в суді, що в заміну за 100-тисячну пожертву на передвиборчу кампанію Президента обіцяв амбасадорський пост для одного республіканського діяча. Крім того, Калмбах також признався, що в 1970-му році був одним з провідників нелеґального комітету, який збирав фонди на передвиборчі кампанії республіканських кандидатів до Конґресу. За ці провини Калмбах може бути засуджений на три роки ув'язнення та грошову кару в сумі 11,000 долярів. Спеціяльний Вотерґейтський прокуратор Леон Яворський заявив, що Калмбах правдоподібно буде покликаний свідчити на судових розправах таких колишніх дорадників Білого Дому, як Г. Р. Галдеман, Джон Ерліхман, Джон Мічелл і Моріс Стенс. За цю співпрацю з прокуратурою інші обвинувачення проти Калмбаха будуть правдоподібно зняті. Йому, між іншим, закидають причетність до спроб затаїти Вотерґейтську аферу. Калмбах мав нібито виплачувати великі суми грошей вломникам до головної квартири Демократичної партії, щоб запевнити їхню мовчанку.

Протягом року ціни зросли на 9.4%

Вашингтон. — Федеральне Бюро Статистик Праці повідомило, що в Америці від січня 1973-го року до січня ц. р. ціни на консумпційні продукти зросли на 9.4 відсотка. У нюйоркській метрополітальній окрузі та в Ню Джерзі цей зріст був ще більший, бо виносив 9.7 відсотка. Найбільше зросли ціни на нафтові продукти, бо аж 77.4 відсотка, а харчові продукти подорожіли на 20 відсотків. Кошти електрики та природнього газу збільшилися на 16.3 відсотка. Загальний 9.4 - відсотковий однорічний зріст у цінах є найвищий за останніх 23 роки, тобто від Корейської війни.

Цієї суботи буде концерт на потреби Менор Джуніор Коледжу

Дівочий хор Менор Джуніор Коледжу

Філядельфія. — Цієї суботи, 2-го березня, в авдиторії відомого нашого Менор Джуніор Коледжу у Дженкінтави біля Філядельфії відбудеться великий концерт на ще більші потреби цього Коледжу. У програмі концерту виступлять чоловічий хор „Прометей" і Дівочий Хор цього Коледжу, обидва під диригентурою Михайла Длябоги, та тенор Богдан Чаплинський, соліст Ріттен Гавз Опера Компані. Хорам і солістові акомпаніюватиме на фортепіяні Галя Мазурок. Початок концерту о год. 6:30 вечора. Квитки в перепродажу можна набути в крамницях „Оріон", „Космос" і в п. Лукасевичів у Філядельфії.

„Життя відкидає міти НАТО" — пише „Правда"

Москва. — На сторінках газети „Правда" з 23 лютого появився коментар на тему Північноатлянтійського Оборонного Союзу (НАТО) А. Єфремова, який намагається доказати нежиттєздатність західнього оборонного союзу і його розходження з новими тенденціями у міжнародних відносинах у світі. Аналізуючи грудневі річні наради членів НАТО, а далі контрастуючи їх з непогодженнями всередині західнього блоку держав, Єфремов пише, що серед західніх держав посилюється належне зрозуміння для „мирної політики СССР" і для досягнення повного відпруження та припинення перегонів у зброєнні. Залякування противниками міжнародного відпруження ,совєтською загрозою" — твердить Єфремов, -- нікого більше не переконують і тому щораз то важче дістати мілітаристським колам фонди на додаткове зброєння. Якщо вірити залевнюванням совєтського коментатора, „совєтська загроза" не існує, а мова про перевагу совєтських збройних сил має за завдання підбудувати позиції противників відпруження. Він тільки наче мимоходом признає, що „цілком зрозуміло, що країни соціялізму розпоряджають воєнною силою, яка дозволяє їм на надійну оборону", але ця „воєнна сила" не представляє загрози для Заходу. Єфремов ширше пише про совєтську пропозицію у Гельсінках обмежити воєнні витрати на 10 процентів, закінчуючи висновком, що без уваги на те,які б заходи не стосували противники відпруження й „імперіялістичні кола" Заходу разом з комуністичним Китаєм, „вони приречені найтися на смітнику історії разом з іншими мітами, що їх породила в каламутній піні „холодна війна". Совєтський Союз продовжує твердо йти ленінським шляхом миру і соціялізму" каже А. Єфремов у „Правді".

„Над нами зависла чорна хмара" — перестерігає німецький журнал

Франкфурт н. М. — Західньонімецький тижневик „Шпіґель" з 11 лютого опублікував довшу статтю, в якій подана аналіза совєтсько-китайського конфлікту на сучасному етапі з одночасним розглядом можливих наслідків цього конфлікту для Европи. В статті поданий досить докладний огляд військової сили СССР в Европі і з'ясовано розвиток совєтсько-китайського конфлікту. Під сучасну пору СССР і Китай нагромадили великі збройні сили вздовж кордону в Азії, а совєтські військові кола, як твердить „Шпіґель", пильно застановляються над превентивним ударом по Китаю, щоб знищити китайські атомні інсталяції і споруди для ракет. Водночас обидві сторони активно заанґажовані в пропаґандивній кампанії, при чому і з боку Китаю і з боку СССР йдуть намагання максимально використати народи Центральної Азії, які находяться в межах цих двох великих держав. В статті згадується про пропаґандистів і диверсантів, що їх обидві сторони закидають на чужу територію, а також про використовування таких засобів масової інформації, як летючки та радіомовлення. Згідно з інформаціями „Шпіґеля", пропаґанда ведеться також українською мовою, враховуючи той факт, що здовж совєтсько-китайського кордону стаціонує багато вояків-українців. Мова тут йде про пересилання т. зв. „Українського Визвольного Фронту". У совєтському Казахстані знову ж готується пропаґандистів проти Китаю, а в Алма-Ата навіть зорганізовано „Національну Визвольну Раду Уйгурів" під проводом уйгурського письменника Сія Семеді. Є вже також зорганізовані збройні загони т. зв. „Вільного Туркестану" під проводом кол. китайських генералів, які втекли до СССР. Останньо йдуть намагання з совєтського боку використати неспокої в Тибеті.

Організуючи протикитайську оборону, Москва не забуває, пише „Шпіґель", про Европу, а зокрема про своїх сателітів, втримуючи у Східній Европі значні військові сили, щоб не допустити до протисовєтського зриву. В оцінці „Шпіґеля", совєтсько-китайський конфлікт створює „умови для повстання сателітів у Східній Европі". Все таки, „війна у степах Центральної Азії може привести також Европу на границю катастрофи", закінчує свою статтю німецький журнал.

Заінтересовані торгівлею з СССР мусять цю торгівлю самі фінансувати — заявив совєтський міністер

Вашингтон. — У своєму виступі на першому засіданні Американсько-совєтської торговельної і економічної Ради совєтський міністер зовнішньої торгівлі Ніколай Патолічев уточнив умови, на яких торговельні стосунки між СССР і ЗСА, а також й іншими західніми державами, можуть розвиватися. Ці умови зводяться до того, що заінтересовані держави, якщо хочуть торгувати з СССР, мусять найперше забезпечити Совєтський Союз відповідними кредитами. „Хто хоче щось продати, мусить подбати про фінансування" — заявив совєтський міністер, бо, мовляв, „кредити є невід'ємною частиною торговельних операцій на сучасному етапі". Згідно з заявою Патолічева, СССР є „серйозним партнером", коли мова про розбудову нафтових і газових піль Сибіру, але СССР не може дати ніяких ґарантій для ЗСА щодо самого постачання нафти і природного газу. Не зважаючи на ввесь натиск, СССР не змінить своєї політики на відтинку еміґрації совєтських жидів, бо це є „внутрішня справа" СССР. Намагання окремих американських сенаторів і конґресменів не допустити до признання для СССР статусу упривілейованої держави у торговельних взаєминах з ЗСА, Патолічев окреслив як „залишок минулого".

В Етіопії стався збройних замах

Аддіс Абаба. — Етіопські військові частини під командуванням молодшого офіцерського персоналу захопили велике етіопське місто Асмару, арештуючи командирів. Причина вмаху — незадоволення побутовими умовами і бажання дістати вищу платню, враховуючи великих розмірів інфляцію в країні. Як інформують, імператор Гайле Селасіє заповів вже підвищення платні ,але покищо невідомо, чи вояки погодилися на пропозиції уряду.

Українці взяли участь в конференції і прийнятті в Білому Домі

Вашингтон. (А. Нестюк) — У вівторок 19-го лютого ц. р. на спеціяльне телеграфічне запрошення від президента Ніксона прибули до Вашингтону понад 150 представників різних національних груп з багатьох стейтів ЗСА на конференцію до Білого Дому. Із запрошених українців в конференції взяли участь: д-р Антін Жуковський, заступник президента УККА, Мирон Леськів, Лев Сосновський, Тарас Шмагала, Іван Шморгун і Стефан Скубик. Перед полуднем попередив політичний семінар де найцікавішою була промова конґресмена Е. Дервінського. Доповідач на основі його опитувань конґресменів і різних дослідів прийшов до висновку, що під теперішню пору немає ніяких підстав до т. зв. „імпічменту" Президента та що вся ця справа неприємна для демократів, бо тільки скрайня лівиця хоче розмазувати цю справу і під сучасну пору тільки около 120 конґресменів на 437 голосували б за „імпічментом". Сенатор Бил Брок з Тенесі ствердив, що Сенат і Палата є під натиском публічної опінії, щоб скоро покінчити з аферою Вотерґейту і з „імпічментом", а всі сили присвятити важним справаз країни, в першу чергу економіці. На закінчення б. амбасадор Джордж Буш ствердив, що президент Ніксон є невинний у всіх тих провинах, що їх йому закидає радикальна лівиця.

З готелю Мейфлавер де відбувався семінар, перевезено всіх учасників спеціяльними автобусами до Білого Дому де о годині 2:30 по пол. почалася конференція, на якій реферували справи внутрішньої і закордонної політики ЗСА дев'ять членів кабінету президента Ніксона згл. їх заступники: Е. Бац — секретар рільництва, Пітер Бренан — секретар праці, Д. Иинан — заст. секрет. енерґії, Джеймс Линн, — секретар розбудови міст, Генерал Брент Скавкраст — заступник державного секретаря, Майк Балзано — директор „Акції" та Т. Кол — член Ради державної безпеки. По доповідях були запити і відповіді.

По конференції всі присутні перейшли до гостинних кімнат Білого Дому, де зроблено для них прийняття і кожний мав нагоду підійти до Президента і його дружини, а також оглянути Білий Дім. Президент Ніксон коротко промовив до присутніх, вітаючи їх у Білому Домі та високо оцінив національностеві групи в ЗСА. Він заохочував плекати культуру і традиції предків. З українців на прийняття прибули ще проф. Лев Добрянський президент УККА і адв. Тома Дармопрай.

А. Ґромико виїздить на Близький Схід. „Правда" остерігає арабські держави

Москва. — Повідомлення совєтського уряду про поїздку совєтського міністра закордонних справ А. Ґромика до Єгипту було несподіванкою для дипломатичних кіл, враховуючи той факт, що на Близький Схід виїхав державний секретар ЗСА Кіссінджер. Ще більшою несподіванкою була стаття в „Правді" з 24 лютого, у якій коментатор Ніколай Брагін, відкликаючися до слів американської газети, пише, що авторів „формули роз'єднання ізраїльських і сирійських військ" не цікавить „вреґулювання близькосхідньої проблеми", а тільки „скасування як найскоріше ембарґо на доставу арабської нафти до ЗСА". Совєтський коментатор пише, що „народи арабських країн зберігають пильність щодо будь-яких маневрів, спрямованих на порушення їхніх законних прав. Вони вимагають, щоб Ізраїль повністю виконав постанови Ради Безпеки про виведення своїх військ зі всіх арабських земель, щоб були визнані законні права арабського населення Палестини". Цей коментар у „Правді" західні дипломатичні кола інтерпретують як своєрідню осторогу для арабських держав, а також декларацію з боку Москви, що вона завжди готова стояти на сторожі інтересів арабських країн, які можуть найтися під загрозою у висліді американської політики на Близькому Сході.

А. Гречко закликає збільшувати „обороноздатність СССР"

Москва. — У зв'язку з відзначуванням 23-го лютого 56-ої річниці утворення Совєтської (раніше — Червоної) армії, міністер оборони СССР маршал А. Гречко видав „наказ ч. 36", в якому крім стандартного привітання для командирів і вояків совєтських збройних сил і заяви про „програму миру" КПСС є заклик „безупинно скріпляти оборону країни і бойову силу збройних сил". Згідно з його словами, „не можна не бачити, що ще існують і активно діють реакційні імперіялістичні сили, які намагаються протидіяти розрядці міжнародного напруження, збільшують перегони в зброєнні, готують воєнні авантюри".

Совєтські танкові експерти переводять вишкіл в Перу

Вашингтон. — Згідно з повідомленням Пентаґону до Перу прибуло ще минулого року кількох совєтських танкових експертів, які мають за завдання вишколити перуанських танкістів в користуванні совєтськими танками. Як відомо, крім Куби тільки Перу користується совєтськими танками та іншим совєтським технічним вирядом. У всіх випадках, коли якась країна купує совєтську зброю, вона мусить також забезпечити себе совєтськими технічними експертами.

Високе відзначення для совєтських військ в Азії

Москва. — Президія Верховної ради СССР прийняла постанову про відзначення орденом червоного прапору совєтських військових частин на Далекому Сході, які стаціонують здовж совєтсько-китайського кордону. У повідомленні про це відзначення говориться, що йдеться про „великий вклад у справу оборони і охорони державних кордонів СССР і успіхи у військовій та політичній підготовці". Коментатори відзначають, що того роду постанова має особливу вимову в час совєтсько-китайського напруження і може навіть сиґналізувати нове загострення у відносинах між СССР і Китаєм.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Правильне рішення

Головний Уряд Українського Народного Союзу на своїх коротких інформаційних нарадах, що відбулися минулої п'ятниці після присвяти піонерам його Української Будівлі, виніс правильне рішення, щоб поставити до розпорядження відповідних міжнародних агенцій необхідні фонди на перевіз на Захід та на лікування історика Валентина Мороза і проф. Леоніда Плюща та інших українців, які перебувають у совєтських тюрмах, каторжних таборах та закладах для божевільних. Очевидно, ми всі свідомі того, що наявність фондів далеко ще не перешкоє справи. Проте, з подібних інших випадків відомо, що відповідні міжнародні агенції — можна б сказати — сміливіше роблять свої заходи щодо ратунку загрожених, якщо мають на це відповідні фонди.

Існують ще деякі інші можливості, відомі також з досвіду минулого. Трапляється, що відповідно заавансованого науковця, якого в Совєтському Союзі зараховали до дисидентів та запроторили до божевільні чи в'язниці, могла б запросити на професора чи викладача якась західня висока школа, якщо мала запевнення, що їй самій не доведеться покривати видатків, зв'язаних з переїздом та лікуванням недужого. Також і такі заходи мають дуже малі вигляди на успіх, але можна припускати, що совєтські опричники будуть більш обережні в своїх брутальностях, знавши, що їхньою жертвою цікавиться світ. Депортований тепер уже Александер Солженіцин, чи академік Андрій Сахаров навряд чи були б оминули жахливої долі інших інакомислячих в Совєтському Союзі, якби не їхня міжнародна репутація.

До „Фонду Наглої Потреби" Українського Народного Союзу, що їх склали його члени на „ратунок життя чи волі українців", не додані жадні додатки чи вимоги будь-якого політичного, віровизнаневого чи іншого порядку. Єдине і тільки: в наглій потребі ратувати життя чи волю українця, отже виключно гуманітарні міркування і цілі. Це виключає загрозу, щоб до пропозиції таких фондів до одного чи другого загроженого українця його гнобителі прив'язували які додаткові обвинувачення.

Рішення Головного Уряду УНСоюзу не є голословні. УНСоюз та десятки тисяч його членів, що є власниками союзового майна, напевно з найбільшою радістю вчинили б запропонований тепер видаток на перевіз і лікування Мороза, Плюща чи інших.

„Підвищені зобов'язання"

На сторінках совєтської центральної і республіканської української преси появилося повідомлення про „соціялістичне зобов'язання трудящих Української ССР на 1974 рік". У повідомленні відзначено, що додаткові „підвищені зобов'язання" населення України прийнято „у відповідь на заклик партії ознаменувати четвертий рік дев'ятої п'ятирічки новими трудовими перемогами".

На основі цього повідомлення можна мати досить докладний погляд на розміри запланованої на 1974 рік експлуатації Москвою України. Немає ні одної ділянки господарства Української ССР, яку Москва не обложила б додатковими „підвищеними зобов'язаннями", щоб забезпечити „дострокове виконання пляну". Згідно з прийнятими „добровільно" зобов'язаннями, плян реалізації промислової продукції і випуску більшости важливіших родів продуктів має бути виконаний до 28-го грудня. Крім того, Україна має дати „продукції не менше як на 1 мільярд рублів і перевищити завдання чотирьох років п'ятирічки щодо росту об'єму промислового виробництва".

Коли йдеться про сільське господарство, то „працівники села… зобов'язуються в 1974 році закріпити і розвинути досягнення третього року п'ятирічки. Одержати валовий збір зерна понад 47 мільйонів тонн, одержати урожай цукрових буряків по 312 центнерів з гектара і заготовити їх не менше 49 мільйонів тонн". Водночас мають бути збільшені обов'язкові доставки для держави: „не менше мільярда пудів хліба, 2,5 мільйона тонн картоплі, 4,4 мільйона тонн овочів, 1,7 мільйона тонн фруктів і ягід, 3,45 мільйона тонн м'яса живої ваги, 13,2 мільйона тонни молока, 6 мільярдів яєць, 29 тисяч тонн вовни". Щоб цього досягнути, буде збільшений натиск на „підвищення ефективности праці в колгоспах і радгоспах на 6,6 процентів порівняно з 1973 роком".

Тут наведено тільки незначну частину даних, про які є мова у повідомленні про „соціялістичне зобов'язання трудящих України на 1974 рік", але й вони промовисто потверджують експлуатацію України її гнобителями та каторгу народу.

О. Жданович

НА ВАЖКОМУ ШЛЯХУ ДО ЄДНОСТИ

У попередніх статтях ми наголосили необхідність єдности думки й визвольної доктрини. Ми ствердили, що ми ще далеко від цієї єдности в кардинальних проблемах. Одночасно довелось ствердити, що СКВУ виявив наявність прихильної опінії, яка хоче єдности на ділі, а не лише у святочних деклараціях. Не розуміти цього — було б дуже небезпечно. І якщо СКВУ знайшов форму об'єднання у громадських справах та стоїть перед практичним іспитом, то політичний світ наш ще не дійшов навіть до плятформи зустрічі, щоб посунутися вперед до єдности.

Консолідація на базі ДЦ УНР так і не завершилась. Сьогодні ледве чи можна на таке завершення надіятися. Кризи бо в УНРаді послабили, знизили її престиж. А й увесь політичний сектор послаблений поділами між поодинокими середовищами і навіть в нутрі їх: адже маємо сьогодні два УНДО, два УРДП, як давно вже мали три ОУН. Не останньо небезпекою для політичного сектора є й те, що нема припливу молодих, яких ми на СКВУ таки бачили. Від цього падає престиж політичного нашого світу. Молоді часом приходять до поодиноких акцій, але часто це буває для спорту, щоб „після матчу спокійно „піти додому", чи „на пиво".

Та таких молодих, меншість. Більшість або деполітизується, денаціоналізується (на чужині й в Україні) або зневажливо ставиться до всіх політичних українських середовищ, або йде до чужих і крайніх, часто ворожих нам, чи бодай чужих рухів.

Привернення престижу української політики стоїть як відкрите й гостре питання (в Україні, до речі, також). І цього питання не можна пробувати розв'язувати півзаходами. Ми вже це пробували не раз. Черговою такою спробою треба вважати „Становище", підписане А. Лівицьким і Я. Стецьком.

Чому вважаємо „Становище" півзаходом? — Бо у ньому нічого нового і конкретного. Нове тільки визнання Президентом УНР в екзилі Акту 30-го червня та відкинення цим же Президентом всього в нашій історії, що не носить — прямо, чи непрямо — фірми УНР або ОУНр. Визнано ОУН і УВО часів Є. Коновальця, визнано період Карпатської України. А де все інше? Де участь справді всього народу в УПА, включно з Т. Бульбою, що її започаткував, і то в порозумінні з през. Лівицьким (правда, не Миколою Андрійовичем, але Андрієм Миколаєвичем)? Згідно зі „Становищем", все відбулося під проводом С. Бандери, а хоч би згадали М. Лебедя, який чейже таки мав якесь відношення до УПА й УГВР?

Словом: це не державницький підхід, що включав би в процес визвольної боротьби (в минулому, сучасному й майбутньому) не лише „малі партії", але й тих, що взагалі поза партіями, але думають, може й інакше? Таким підходом „Становище" являє не справжню плятформу до повного зближення і вироблення єдиної доктрини та думки, а лише споєдний альянс між тими, що його підписали. Та й то — не знаємо, що на це середовища УНРади, як і не знаємо, наскільки щиро підходить до цього ОУНр, наскільки з цим погоджуються його члени й симпатики. Ми чули, як у Торонті М. Лівицький говорив про визнання ДЦентром „пізніших етапів" (30-го червня), навіть згадував про „врахування вкладу ОУН під проводом полк. А. Мельника" (хоч про це в „Становищі" нема ні слова). Але Я. Стецько нічого не говорив про ДЦ УНР.

Коли б ОУНр повернулася до УНРади, була б дійсно нова ситуація. Але й тоді до єдности бракувало б ще багато, зокрема охоти, яка випливає зі зрозуміння потреби відбудови престижу політичної ділянки і зрозуміння, що шлях до цього веде через повне порозуміння, або бодає через щире шукання порозуміння повного.

Єдність доктини й думки виробляється лише при повній толеранції. Досі альянс ДЦ УНР-ОУНр обіцяє лише поглибити внутрішні поділи а то й довести до поглиблення двоподілу. Уявім собі, що й ОУН прийшла б до цього „Становища" в теперішньому стані, коли сучасний ДЦУНР і ОУНр не хочуть розмов з „противниками". Тоді була б задушена всяка інша думка. А саме до цього допустити не можна, бо в нашу добу, ще більше як завжди, шукання і право шукання має величезне значення, значення суттєве.

А у „Становищі" є небезпечні недоговорення, які саме загрожують задушенням думки, яку визналось би „неправильною". Одне з цих недоговорень: „осторога" перед „совєтофільськими елементами". Усі ми проти совєтофільства, але хто визначує „совєтофільськість" і за яким критерієм? Практика вже нам показала, як це може виглядати. Бачили ж ми як до ОУНз і УРДП (під проводом Гришка) поставилися ДЦ і ОУНр. Чи така інтерпретація, при неможливості спротиву, піднесе престиж нашої політики в очах загалу, зокрема ж молодшого покоління. Не вагаємось відповісти — ні.

Так отже: заклик до єдности, що його знаходимо в „Становищі", приймаємо, але покищо лише як святкову заяву, зовсім у принципі правильну, та чекаємо конкретних виявів духа єд-

(Продовження на стор. 4-ій.)

І. Вовчук

ПРИСУД БОЛЬШЕВИЗМОВІ

(Розважання над „спробою художнього досліду")

(1)

„Дуже боїться в Кремлі правди про злодіяння нинішні і вчорашні, на яких ось уже більше півстоліття тримається большевицька потвора — СССР. В передмові до „Архіпелаг ГУЛаг 1918-1956" А. Солженіцин говорить, що за брежньовського владування ті самі руки, „які загвинчували наші кайдани, тепер підносять долоні: „не треба! не треба розворушувати минулого! Хто старе пом'яне — тому око геть!" В посилених намаганнях заховати минуле, держиморди ханату ЦК КПСС люблять посилатись на те, що партія засудила „помилки", спричинені „культом особи" Сталіна.

За царювання Нікіти на 20 з'їзді КПСС було піднесено маленький клаптик кривавої „рогожі" над штабелями трупів. В ханаті перелякалися і все повернули на шляхи і дороги сталінського порядку. Назвавши „Архіпелаг ГУЛаг" „спробою художнього досліду" А. Солженіцин зриває поволоку, якою заслоняються від світу і народів імперського комплексу злодійства всемогутньої партії від 1918 до 1956 і показує „Волгу народнього горя", що його завдали большевики націям, включеним в імперський комплекс.

Воно текло потоками в архіпелаг, непозначений ні в одному підручникові географії. „Главное Управление Лагерей" тим горем заповнило „неісходимі" простори царства російського. Після одинадцятирічного перебування в тому світі горя (обшук, арешт, допити з тортурами, етапи, табори, голод, підморожування)… автор розкриває правду про ленінсько-сталінські злодіяння окаяної доби. Ще не всю правду, бо як слушно зауважує А. Солженіцин, одному всієї правди не підняти, треба додаткових досліджень. А держимордам і служняним пристосуванцям, що намагаються приховати злодіяння, посиланням на старозавітну приповідку, автор пригадує, що приказка має таке закінчення: „А хто забуде (минуле злодіяння — І. В.), тому двоє очей геть".

Як символ „Архіпелагу" автор пригадує з докором собі один епізод. Як в краплині води, відбивається океан, так в тому епізоді відбито дійсність большевицького світу московського царства. Переможна совєтська армія „освоювала" німецькі землі. Проходячи по дорозі, „серед розбитих і повалених німецьких машин, розкиданих трофейних багатств", — і з низини, де загрузли німецькі вози і машини, курили вогні з трофеїв і блукали німецькі битюги, А. Солженіцин почув благання про допомогу: „Пане капітане! Пане капітане!" То чистою русскою мовою кричав до мене про захист піхотинець в німецьких штанах, вище пояса голий, уже весь окривавлений — на обличчі, грудях, плечах, спині. А сержант особист, (з частин ОСО — особливе призначення), сидячи на коні, гнав його перед собою батогом, насідаючи конем. Він батожив його по голому тілі батогом, не дозволяючи обертатись, забороняючи кликати допомогу, гнав його і бив, викликаючи на шкірі нові червоні сліди". „Кожний офіцер, говорить автор, що має владу, офіцер кожної армії на землі повинен був зупинити безсудну мучачу наругу. Кожної — так, а — нашої?.. При лютости і абсолютности нашого поділу людства? (Коли не з нами, не наш і т. і. — то заслужив тільки призирство і знищення). Отож я побоявся захистити власівця перед „особистом"… Я нічого не сказав і не зробив, я пройшов, мов би не чув"… „Оце — майже символ Архіпелагу" — говорить А. Солженіцин.

В „спробі художнього дослідження" А. Солженіцин згадує, як його пекла мовчанка, мав вичуття надії, що крикне на весь світ про жахи в сатанинській системі большевизму. Відбувши 11 років каторги в Архіпелазі, він взявся за це. Перемагаючи великі труднощі, що їх створювала большевицька влада, відкидаючи будь-який компроміс з нею, А. Солженіцин, наражуючи себе і родину на небезпеку, голосно, перед цілим світом протестував проти беззаконня і сваволі володарів московського царства.

Вказуючи, що в СССР, де ніби будується соціялізм, майже половина населення імперського комплексу — селянство позбавлене права на вільне пересування, його закріплено за колгоспами, він остерігає нерозважних політиків світу від духа Мюнхену, який так настирливо накидає ханат ЦК КПСС в миротворному тумані в своїй політиці „мирного наступу". Дух Мюнхену, це хвороба волі людей, які бояться за свій добробут і вибирають шлях пасивности перед злом, надіючись, що якось воно „обійдеться". В нобелівській праці А. Солженіцин гнівно каже політикам, що захворіли на мюнхенську хворобу: „Але ніколи не мине! розплата за боязкість буде тільки суворішою. Мужність і перемога приходять до нас тільки тоді, коли ми йдемо на жертви".

Перед кремлівськими володарями імперського комплексу, які в миротворному тумані шукають співіснувального миру з Заходом, так потрібного для збереження цілости імперії, кілька років стояло питання: „Як бути з Солженіциним?" Після появи „Архіпелаг ГУЛаг" російською мовою і заповідженого видання книги кільканадцятьма мовами, небезпека письменника для большевицької системи стала грізнішою. Не довго роздумуючи в штабі Андратова, після рішучої відмови письменника скоритись, вирішили: проголосити його зрадником, позбавити громадянства СССР і вислати до Західньої Німеччини, не публікуючи постанови законодавчої установи. Наказ КГБ на який спирає своє владування брежнєвський ханат, є найвищим законом. „В Росії немає закону" — твердив А. Герцен.

(Закінчення буде)

Леонід Полтава

КУБА: „МУЙ МАЛЬО"...

„Муй бієн" означає по-еспанському „дуже добре", а „муй мальо" — навпаки.

Прогулюючись минулого тижня в Мистецькій Ґалерії у Вашингтоні, автор довідався дещо про Кубу, як говорять, з першої руки. Еспанськомовна родина не могла порозумітися у відділі інформації, не знаючи англійської мови. Справу полагодили, і так зав'язалося знайомство. Родина — чоловік з дружиною — походить із Еквадору, де обоє працюють на визначних позиціях у банку. Раз на рік вони відвідують Кубу: біля Гавани живе сестра дружини. Можна було б врешті-решт її „викупити" за добрі гроші, однак, вона не бажає виїздити, маючи там дітей, дальшу родину, друзів.

Була обідня година. Ми зійшли вниз до кафетерії. Рік тому в кафетерії при Мистецькій Ґалерії харчі коштували майже наполовину дешевше. Переповідаю далі почуте від еквадорців, які, між ін., сказали, що все в Америці коштує дуже дорого на їхні гроші, але на Кубі все ще дорожче.

Сестра еквадорської пари працює на Кубі лікарем, дістає місячну платню в 212 долярів, на різні державні податки відраховують у неї 22 дол. Помешкання з двох кімнат і кухні місячно коштує 45 дол. Для однієї особи досить 100-110 дол. місячно, щоб прохарчуватись, але в сестри є троє дітей. Її чоловік - технік заробляє біля 140 дол., працюючи по 5 з половиною днів тижнево. Така довжина робочого дня зобов'язує всіх кубинців. Родина лікарки й техніка заледве стягає кінці з кінцями. Робітники живуть ще гірше, наполовину гірше, а селяни — цілком убого. Селяни намагаються втікати із сіл у міста, і тому на Кубі заведена „приписка" за совєтським зразком: треба доказати, чому селянин мусить покинути село. Достатньою причиною може бути лише одруження, а звичайно з сіл випускають тільки на вимогу „кастрівської партії".

Сестра еквадорської пари має великий клопіт із дітьми: у школі їх виховують на комуністів - безбожників, а вдома родина починає день молитвою. Молодь, яка бажає студіювати, мусить іти в комсомол.

Батько родини практично не має вихідних днів. Його, як і всіх техніків, робітників і навіть допоміжний персонал, службовців, рахівників та ін., приписано до робочої „мікробригади". Або другу половину, або й усю неділю він мусить безкоштовно підпрацьовувати на будівництві житлового дому. Така практика заведена по всій Кубі. Люди нарікають і не нарікають: всі бачуть, що старі будинки розвалюються і через 25 років не буде в чому жити. Але покищо будують такою методою здебільшого школи, лікарні, пральні, громадські лазні, навіть казарми для війська, і дуже мало житлових домів.

У Гавані, як і у всій країні, процвітає „чорний ринок". Дешеві лише сигари та „рум" - горілка, все інше дуже дороге, особливо одяг, взуття, бензина (тисячі авт стоять місяцями непорушно, бо немає бензини). На площах, у порту, в готелях снують підпільні торгівці, які за американські нейлонові панчохи пропонують 10-15 дол., а за сорочку „вош енд вир", котрої не треба прасувати, 100 дол. і більше. У Вашингтоні еквадорські туристи накупили таких сорочок по 8 дол. за одну. Накупили вони також іншого одягу, з „капрону", „нейлону" тощо, якого не виробляють в Еквадорі (ні на Кубі), а також кілька десятків авторучок („болл-пен"), які на Кубі мають вартість „золотої валюти". При щасливому збігові обставин, за яких 10 американських авторучок митний - сторож на Кубі „не добачить", що вони „везуть для сестри 10 американських сорочок...

Найбільше вразило еквадорців те, що в Гавані дуже важко купити овочі, навіть несвіжі, навіть консервовані. Овочів немає тому, що це — єдиний експортний кубинський товар. Експортують овочі й рибу до СССР, який є також головним відборцем тростинового цукру. Сестра еквадорців розповідала, що кожного сезону влада виганяє всіх із міст на плянтації для збирання цукрової тростини. Не раз тростину зрубують „мачетами" також тисячі совєтських моряків і „цивільних" дорадників. Останні постійно живуть в Гавані та в ін. містах у готелях, і тому на Кубі не можливо знайти помешкання в готелі. Для совєтських громадян є окремі закриті крамниці, такі ж крамниці із дуже здешевілими цінами є для високих партійців, відповідальних службовців, поліції, директорів фабрик тощо.

Як сестра еквадорців, так і більшість населення Куби тримає в будинках - прибудівках, навіть поблизу Гавани, власних курей, кріликів, а також обробляють невеликі приватні грядки, щоб вижити.

Кіно, телевізія, радіо і преса переповнені закликами і пропаґандою комуністичного типу. Молоді вбивають у голови, що Куба вже закінчує будувати „соціялізм" і скоро перейде до будівництва „комунізму". Кубинська молодь „дуже похмура", кажуть еквадорці: „Найбільше молодь дратує те, що режим не дозволяє еміґрувати з Куби". Еквадорці сказали ще, що „ мабуть із Східнього Берліну до Західнього легше втекти через „мур ганьби", чим нині втекти із Куби".

У світлі цієї розповіді стає зрозумілішим, чому СССР і Куба так добиваються „нормалізації відносин" і торгівлі з ЗСА.

Василь Маркусь

БЛАЖЕННІШИЙ ОТЕЦЬ ЙОСИФ — УЧЕНИЙ БОГОСЛОВ, ОРГАНІЗАТОР НАУКИ І ПЕДАГОГ

(Слово на Святочній Академії в Чикаґо, 17 лютого 1974)

(2)

Належить згадати ще дві праці на теологічні теми, а саме „Про взаємну і обопільну любов, яка виявляється в процесі діяння Святого Духа", що була надрукована в першому числі журналу „Богословія" в 1923 р., та „Чи Святий Дух відрізняється від Сина, якщо не походить від нього?" („Богословія", 1927). Обидві праці написані латинською мовою. В рямках Велеградських конґресів виголосив о. проф. Сліпий ще одну доповідь в 1933 р. на тему східньої богословії, а саме „Про семичне начало Святих Тайн у східніх як символ єдности й збереження віри". В 1923 р. на сторінках „Ниви" появилася ще одна теологічна стаття Кир Йосифа, а саме „Фотій і Філіокве". З ділянки філософії написав о. проф. Сліпий ширшу статтю „Прагматизм в філософії і теології" (Твори, т. V стор. 381-390.

Слід далі згадати історично - богословські розвідки нашого Ювілята, які він писав принагідно про окремих подвижників Вселенської і нашої Церкви. З пера Кир Йосифа вийшли глибокі статті про Св. Єфрема Сирійського, Св. Августина, а далі історичні розвідки про Св. Йосафата, молоді роки Андрея Шептицького, про єп. Йосифа Боцяна, Папу Пія XI та багато інших. Довша історична праця про Львівську Духовну Семінарію (1935) є цінним причинком не лише до 150-тилітньої історії тієї нашої духовної школи, але взагалі до історії духовної освіти на Україні.

Ряд статтей, а то і окремих видань, брошур присвячено літургічним, обрядовим, пасторальним і аскетичним питанням. З цієї ділянки надзвичайно цінною є збірка статтей під назвою „Шляхом обнови" (Львів, 1928), в яких визначено для українського католицького мирянства, а зокрема для молоді, напрямні духовної обнови та життя у вірі, як передумови здорового суспільного життя. Другою актуальною досі статтею з багатством історичного матеріялу є праця вже тоді архиєп. Йосифа, яка була мабуть виголошена як одна з доповідей на закритому Архиєпархіяльному Львівському Соборі в 1940 р. п. з. „Обрядова однорідність".

Виховна, уніййна проблематика, а далі огляд про наукові конґреси, рецензії різних чужомовних видань, спогади і спостереження з подорожів, статути і правильники та настанови для різних освітніх і наукових установ становлять дальшу велику частину писань Їх Блаженства. Цілий ряд його промов, журнальних і газетних статтей та звідомлень поміщені на ці теми зокрема в розглядуваних нами III-IV томах „Творів". Особливо слід згадати деякі оглядові праці про стан Східніх Церков та про унійні змагання від кінця 19 ст. до половини тридцяти років.

Не був би повним цей огляд праць, якщо б ми хоч коротко не вказали на актуальність багатьох спостережень і цінність фактів поданих у цих працях. Зокрема живо читаються описи подорожів, спостереження та різні рефлексії Автора, коли він чи то об'їжджав Західню Европу, чи перебуває в Італії або ж поломничає слідами Данила Паломника та інших наших угодників по Святій Землі. Останні спогади мають також літературну вартість, бо написані дуже живо, інспіруючо та багаті на невідомі нашому звичайному читачеві факти.

Перейдім до з'ясування діяльности Ювілята в ділянці організації богословської науки й освіти.

Вже було сказано, що покійний Митрополит Андрей готував о. Йосифа Сліпого на науково - педагогічну працю. В 1922 р. доручив йому викладати у Львівській Семінарії догматику. Це був час відбудови всього того, що знищила війна і воєнне лихоліття в Західній Україні. Але це був також період великого завзяття, нових зусиль і переоцінки шляхів до нашого повноцінного національного існування. Треба було багатьом, якщо не всім, перековувати „мечі на рала", коли перші не давали висліду. Треба було орієнтуватися на важку і довгу з далеким прицілом працю на всіх відтинках — від політичного й економічного до релігійного. Для такої праці наставляє і своє оточення наш вже тоді незаперечний в Західній Україні авторитет Митрополит Андрей. На таку працю був готов і молодий адепт науки, богословської мислі і творчої праці, о. д-р Йосип Сліпий.

Він анґажується у розпочате видання богословського журналу „Богословія", є співзасновником Богословського Наукового Товариства, стає скоро душею різних заходів у нашому духовому осередку. В 1926 році його призначено ректором Духовної Семінарії, яку раніше провадили Отці Василіяни, скоро переймає також голівство в Товаристві та редаґування журналу „Богословія". Таким чином в кінці 1920-их років вже весь практичний провід інтелектуальних зусиль Української Греко - Католицької Церкви знайшовся в надійних і здібних руках о. проф. Сліпого, який під мудрим керівництвом і настановою та благословенням Митрополита дальше підносить рівень нашого життя, ставить нові сміливі кроки, справді „бажає великого".

І до таких надзвичайної ваги справ належить саме заснування Греко - Католицької Богословської Академії у Львові, єдиної української високої школи в Західній Україні під Польщею. Після невдалої спроби одержання українського університету під Австрією, в тому й окремого теологічного факультету, після відмови на створення університету польським окупаційним урядом та після радше символічного вияву волі мати свою високу школу організаторами й студентами Українського Таємного Університету у Львові на початку 1920-их років, виникла можливість, і її мудро використано, — створити греко - католицьку академію на університетському рівні, яка могла б хоч частково виповнити проґалину й у світській високій освіті.

Для цього використано конкордат між Польщею Святою Столицею і, як це могло не подобатися польському урядові й Римо - Католицькій Церкві, однак нічого не могли вдіяти. Великий фундатор цього нового закладу, Митрополит Андрей, та ентузіяст історичного почину о. ректор Сліпий мали далекойдучі пляни — згодом перетворити Академію на повноцінний український католицький університет в Західній Україні. Поступово, розважно й відповідально до цього вони змагали. Перше десятиліття заснованої в 1928 р. Богословської Академії як під кутом її випускників, програм, професорських сил, так і наукової продукції виявляло запоруку, що до цього невдовзі зможе дійти. Міжнародня ситуація, як також розвиток подій на українських землях під Польщею та й в загальному перекреслив ці пляни.

Немає потреби давати тут огляд діяльности цієї нашої славної школи, яка пішла слідом Києво - Могилянської Академії та скористала з великого досвіду подібних західніх шкіл. Це зробили і ще зроблять інші, більш компетентні історики. Вистачить тільки згадати, що все це прекрасно ілюструє 800-сторінковий III-IV том „Творів Кир Йосифа, а напевно ще виразніше віддасть праця тепер в друку про Богословську Академію як світильник української богословської науки.

(Продовження буде)

Почесний докторат УВУ для Степана Шаха

Мюнхен. — В суботу, 26 січня 1974 відбулася в УВУ урочистість надання почесного докторату Філософічного Факультету для заслуженого нашого педагога та культурного діяча, гімназійного професора і кол. директора Степана Шаха.

Про заслуги відзначеного говорили вже самі запрошення, в яких було сказано, що проф. Шах був довголітнім секретарем відомого Товариства „Просвіта": як відомий досвідчений педагог, довгі роки очолював він у Мюнхені Шкільну Раду при Центральнім Представництві Української Еміграції, а потім був одним із основників Т-ва „Рідна Школа" та співосновником Українського інтернату у Мюнхені. Як журналіст, він написав бл. 200 статтей та студій, і за його журналістичні заслуги обрала його Спілка Українських журналістів своїм почесним членом. Як кол. Голова Крайового Об'єднання Українського Християнського Руху у Німеччині, він став згодом почесним головою, а Апостольська Столиця відзначила його 1964 р. командорією ордену св. Сильвестра. Головою Об'єднання Ветеранів УГА в Німеччині залишається д-р С. Шах досьогодні, хоч йому вже минуло 83 роки. Як кол. професор Академічної гімназії у Львові, є він почесним членом Комітету століття тієї ж гімназії, а як автор праці про Маркіяна Шашкевича став він почесним головою Ювілейного Комітету у 150-ліття народин Пробудителя Галичини. Всі ті численні заслуги спонукали наші громадські установи, зокрема Їх Централю у Німеччині, до виступлення з ініціятивою відзначити їх в урочистий спосіб. Центральне Представництво Української Еміграції у Німеччині надало йому титул почесного члена, УТГІ почесного Сенатора, а УВУ пішов по лінії радше відзначення наукових заслуг нашого Громадянина.

Відкриваючи свято промоції, Ректор УВУ проф. д-р В. Янів ствердив, що серед 10-ти виданих друком праць проф. Шаха бодай є дві такі, за які можна б надати йому нормальний докторат. „Історія Просвіти", написана ще у її 60-ліття (1928), і книжка про М. Шашкевича на тлі галицького відродження, написана й видана Українським Християнським Рухом у 150-ліття народин. Але треба при тому сказати, що багато цінного матеріялу для науки — зокрема ж для історії мають спогади д-ра Шаха, які дуже облегшують розуміння цілої епохи, що не видхильно відходить у забуття, серед зовсім змінених умовах життя на Рідних Землях.

Текст номінаційної грамоти прочитав промотор доц. д-р Г. Васькович. Ректор вручив присутній дружині С. Шаха китицю квітів для відзначення, що у заслугах чоловіка завжди співдіє подруга його життя, постійно дбаючи про відповідну атмосферу праці. Проф. д-р О. Кульчицький, декан Філософіського Факултету, проаналізував діяльність почесного доктора на підставі його праць, і його „педагогічної структури". Потім промовив ще сам д-р С. Шах, даючи кілька картин із свого життя.

Після переведення акту промоції д-ра С. Шаха вітали ще представники установ. Насамперед промовив Апостольський Екзарх Владика Платон, нагадаючи про співробітництво д-ра Шаха при організації світського Апостольства. Відтак вітав д-ра Шаха о. прелат П. Голинський, кол. катехит перемиської гімназії, в якій Шах був у 1932-39 рр. директором. Від УАПЦ говорив о. протопресвітер Палладій Дубицький. Голова ЦПУЕН, мгр Антін Мельник говорив від імени цієї громадської централі, а полк. Є. Рен промовив від УХР та від українського воєцтва. Крім того промовляли: проф. д-р І. Ковальський від Товариства за Патріярхальний устрій, п-і О. Дощенко від Світського Апостольства Жінок, мгр В. Леник від Рідної Школи, Українського Інтернату, від Спілки Українських Журналістів в Німеччині. Інж. Є. Гарабач від Землящтва Перемиської волості, мгр Б. Шарко від приятелів, а під кінець проф. д-р Р. Єндик від УТГІ. Телеграмою привітав почесного доктората д-р Йоганнес Маврер від інших почесних докторів УВУ, за Об'єднання Українських Жінок у Німеччині надіслало письмове привітання. Від Інтернату виступили вихованки д-ра С. Шаха, молоді учениці, які відспівали декілька пісень та передали своєму учителеві китицю квітів.

Відспіванням традиційного „Гавдеамус" закінчено офіційну частину Свята, а потім окремий комітет запросив всіх присутніх, які виповнили вщерть авлю УВУ, на перекуску, в часі якої ще піднесено на честь проф. С. Шаха та його дружини „Многоліствіє".

Першенства Клівленду у відбиванці почалися перемогами українських команд

28-го січня ц. р. почались розгри клівлендської видбиванкової ліги, в яких бере участь 5 українських команд: в мужеській групі по одній з Пласту й СУМА та в жіночій дві команди юначок Пласту й одна СУМА.

В групі жінок, де змагається 10 команд кляси „Б" — вже в перший день гор аустрілись першунки з 1972 р. — сумівки та з 1973 р. — пластунки. Ця гра позначувалась великою нервозністю змагунок, що грали дуже осторожно, без імпровізації й ризиковання непевними м'ячами. Це вплинуло на рівень гри, що був невисокий і мало цікавий. Перемігши сумівок відношенням 2:1 сетів, пластунки розправились легко з словінками й командою муринок — в обох випадках великою різницею точок.

Склад пластової команди: З. Смаль-Стоцька, М. Василюк, Р. Касараба, І. Давидович, М. Шашковська, Л. Петрина, М. Телішевська, Л. Макогін, Л. Пришляк. В сумівські команді змагались: Д. Хомик, М. Коник, О. Мосьо, Л. Сліпець, О. Лисак, М. Горбань та А. Кмйотек.

В турнірі чоловіків, що називають „опен", можна бачити не лише добрі команди кляси „А" (литовці, Тирнерс, УМСА, Жидівський Центр), але й принагідні зліпки змагунів малої кляси, що не мас цілости належної кляси й відповідного заінтересування.

Найбільшою несподіванкою вступних гор (а може й цілого турніру) була перемога наших пластунів над рутинованими литовцями, протягом останніх десяти років — вісім разів здобули чашу переможця такого турніру. Було б кривдою назвати виграш пластунів „щасливим". Навпаки, треба підкреслити, що команда виказала високу технічну заавансованість й велику міру жертвенности і завзяття — цебто ті всі атрибути, що створюють „велику гру" й є конечні в боротьбі з рівнорядним (чи як в тому випадку з сильнішим) суперником. Пластуни мали свій „великий день", в якому „все виходить". Стиначі команди О. Ліщинецький, Я. Жгута й І. Цегельський пописувались ефектовними бомбами, а їхні бльоки були взором продуктивности. Виставлячі М. Боднар і О. Колосівський радували вміково точними подачами, а певною грою в другій лінії вносили в дух команди відпруження й певність дій.

Про команду сумівців, після одного виступу, не можна сказати багато доброго. Видається, що участь в турнірі буде для них радше наукою — а для декількох змагунів з добрими задатками на майбутнє, засвоєнням рутини й довір'я у свої можливості конкурувати з іншими.

Степан Мікланчук

Совєтський журнал заатакував Бориса Левицького

Москва. — На сторінках журналу „Вопроси історії КПСС" за січень 1974 р. появилася стаття-рецензія східньонімецької авторки Ренати Герцфельдт на книжку відомого українського дослідника підсовєтської дійсности Бориса Левицького: „Профспілки у Совєтському Союзі", що була видана німецькою мовою у Франкфурті над Майном ще в 1970 році. У своїй рецензії Р. Герцфельдт пов'язує появу книжки Б. Левицького з загальною протисовєтською кампанією т. зв. ревізіоністських кіл на Заході. За словами авторки, „у своїх попередніх творах Левицький багато разів пописувався антисовєтизмом, що, без сумніву, не осталося незаприміченим з боку реформістського крила правління профспілки металюргів. Книга є цілеспрямованою дисінформацією західньонімецьких металюргів, які якраз кілька місяців тому доказали свою революційну бойовість масовими страйковими акціями. „Наукова продукція" Б. Левицького — пише рецензентка — відповідає намірам імперіялістичних і правосоціялдемократичних кіл Федеративної Республіки Німеччини інтеґрувати західньонімецьку робітничу клясу, в тому й металюргів, в імперіялістичну державу, а також нанести удар по ідеях пролетарського інтернаціоналізму рішучим опрокиданням нявности спільних інтересів робітничої кляси Совєтського Союзу і ФРН... Левицький викривляє засадничі питання політики совєтських профспілок, корінні інтереси робітничої кляси при соціялізмі, фальшує взаємовідносини між КПСС і профспілками, а також і ролю профспілок в системі політичної організації соціялістичного суспільства".

Р. Герцфельдт намагається далі у своїй рецензії доказати нібито провідну ролю профсоюзів в СССР і разом з цим таку ж авангардну ролю КПСС. Свою довгу рецензію авторка закінчує заявою, що вона написала її, виконуючи свій „клясовий борг дати відсіч" намаганням представити совєтські профспілки у „неправдивому світлі", з пляном „розказати правду про совєтські профспілки".

Вдова Сальвадоре Альєнде апелює до Комісії Прав Людини ОН. Чілійська делеґація обвинувачує СССР в порушуванні прав людини

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Користаючи з сесії Комісії прав людини ОН, яка якраз тепер тут відбувається, вдова поваленого у перевороті чілійського президента-марксиста Сальвадоре Альєнде звернулася з апелем до Комісії і Об'єднаних Націй, обвинувачуючи теперішній чілійський уряд у „народовбивчих репресіях". Пані Альєнде говорила від імени Міжнародної Жіночої Демократичної Організації, якої головне бюро є у Східньому Берліні, а яка має акредитацію в системі ОН як неурядова організація. Згідно з заявою пані Альєнде, представники Федерації відвідали Чіле минулого місяця і ствердили, що в часі перевороту згинуло яких 80,000 осіб. Це число оспорюють навіть прихильники пані Альєнде. Члени Комісії прав людини з країн совєтського бльоку забезпечили для пані Альєнде потрібний час для виступу, а відтак влаштували їй овацію. У своїх виступах ці представники продовжували критикувати теперішній чілійський уряд. Відповідаючи на всі ці закиди пані Альєнде і совєтського бльоку, чілійський делеґат заявив, що пані Альєнде є „тільки інструментом Совєтського Союзу", одночасно закликаючи її виступити в обороні прав депортованого совєтського автора А. Солженіцина, а також в обороні всіх тих, які сьогодні находяться в совєтських концентраційних і психіятричних лікарнях. Чілійський делеґат заявив, що акція Москви проти Чіле зумовлена цим, що Чіле зуміло щасливо вирватися з під її контролі. Як відомо, окремі чинники роблять заходи, щоб на форумі Комісії прав людини ОН мав змогу виступити також Александер Солженіцин. СССР та представники країн совєтського бльоку роблять всі заходи щоб до такого виступу А. Солженіцина в ОН не допустити.

Джон Коннеллі ще не певний, чи кандидуватиме

Колюмбус, Огайо. — Джон Коннелі, колишній демократичний губернатор Тексасу, який в 1972-му році перейшов до Республіканської партії, минулого тижня заявив, що він ще не певний, чи кандидуватиме на пост президента ЗСА. Промовляючи на полуденку Асоціяції Журналістів Огайо, Коннеллі сказав, що рішить, чи кандидувати щойно в кінці 1975-го року. Він тепер подорожує по ЗСА та виголошує промови на підтримку республіканських кандидатів, які цього року кандидуватимуть до Конґресу, чи на стейтові та міські пости. Як відомо, опитування виявили, що Коннеллі, віцепрезидент Джералд Форд, каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен і колишній нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер мають найкращі вигляди в 1976-му році здобути номінацію Республіканської партії.

Спільна комісія Конґресу схвалила 800 мільйонів на підтримку засобів масової транспортації

Вашингтон. — Спільна комісія обох Палат Конґресу в середу, 20-го лютого, схвалила компромісовий законопроєкт, який на підримку засобів масової транспортації призначує 800 мільйонів долярів. Таким чином існує можливість вдержання коштів переїзду нюйоркськими підземками і автобусами на теперішньому рівні, тобто 35 центів. Вілліям Ронан, голова Метрополітального Транспортаційного Управління, заявив, що рішення спільної комісії обох Палат є першим кроком, який може не тільки задержати 35-центові кошти переїзду в самому місті Ню Йорку, а також запобігти підвишкам коштів переїзду міжміськими залізничими лініями, наприклад, Лонґ Айленд Рейлровд. Згідно із цим законопроєктом, місто Ню Йорк та повіти Несав і Вестчестер одержали б від федерального уряду коло 166 мільйонів долярів. Проєкт тепер піде до Сенату та Палати Репрезентантів, а опісля буде переданий президентові Ніксонові для підпису. Законодавці думають, що обидві Палати Конґресу схвалять цей законопроєкт, але не виявляють такої певности щодо президента Ніксона. Причина їхніх сумнівів базована на тому, що на початку цього місяця Білий Дім запропонував свій проєкт допомоги засобам масової транспортації, згідно з яким Ню Йорк і повіти Несав і Вестчестер одержали б тільки 70 мільйонів долярів. Щоб задержати кошти переїзду на нюйоркських підземках і автобусах на теперішньому рівні, Метрополітальне Транспортаційне Управління потребує коло 200 мільйонів долярів. Вілліям Ронан заявив, що 166 мільйонів, запропонованих спільною комісією обох Палат Конґресу, розв'язали б цю проблему.

До 200-ліття ЗСА ремонтуватимуть Статую Свободи

Вашингтон. — Завдяки подарунку фірми „Амерікен Експресс Компані" в сумі 55,000 долярів, до 200 ліття створення Американської Держави, що припадає на 1976-ий рік, буде відремонтовано й відновлено велетенську Статую Свободи в нюйоркській затоці. Про перший більший подарунок - пожертву приватної фірми в ЗСА для відзначення 200-ліття Американської Незалежности повідомила репрезентантка през. Р. Ніксона Енн Армстронґ. Гроші передано дирекції Крайової Обслуги Парків. Відчищення брудного скла у факелі, що його тримає „Свобода" на височині 322 стіп над рівнем моря, буде коштувати майже 14,000 дол., 25,000 дол. коштуватиме направа та відчищення статуї всередині. Ремонтуватимуть також камінні стіни — огорожі проти хвиль. Статуя Свободи—символ волі й народоправства у ЗСА, покращає й погарнішає до дня народження цієї держави.

Концерт на пошану Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа VII в Ню Йорку

(В. Б.) — Минулої неділі 17-го лютого ц. р., відбувся в Ню Йорку в залі Української школи св. Юра святочний концерт, влаштований хором ім. Митрополита Андрея Шептицького з нагоди 82-річчя від дня народин і 11-річчя від звільнення з московсько - большевицької неволі Блаженішого Верховного Архиєпископа, голови Помісної Української Церкви і кардинала Вселенської Церкви Йосифа Сліпого - Коберницького - Дичковського.

При виповненій вщерть залі (біля 800 осіб), хор виконав концерт літургійних пісень і колядок, переважно музичних творів покійного св. п. композитора Івана Недільського, вперше виконаних на цьому концерті.

Отець ігумен д-р Володимир Ґавліч ЧСВВ, виголосив святочне слово присвячене Блаженнішому, а головно його старанням, щоб завершити Українську Церкву Патріярхатом.

Слово від хору виголосив сеньйор хору, інж. Володимир Богачевський, який підкреслив потребу плекання української церковної музики і конечність будови нової, репрезентативної церкви св. Юра в Ню Йорку.

Рома Шуган виконала мистецьку рецитацію, а сопрано Зірка Дерлиця відспівала дві сольові арії з опери „Алькид" і одну арію з опери „Фіс Ріваль" Дмитра Бортнянського, які віднайшов і переклав для фортепіяну проф. Ігор Соневицький. Хором диригував молодий магістер дириґентури Адріян Бриттан, а фортепіяновий супровід для солістки виконала Євгенія Чапельська.

Цієї неділі всі Божественні літургії в церкві св. Юра, відправлено в намірені Блаженнішого нашого Патріярха і закінчено загальним „Многая літа"! Дохід з концерту призначено на будову нової церкви св. Юра в Ню Йорку.

Трентон в поклоні Патріярхові

Трентон, Н. Дж. (юко) — Трентонський Відділ Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Помісної Католицької Церкви здобув признання серед трентонської громади. Відзначенням 82-их Уродин Їх Блаженства Галицького Митрополита, Кардинала — Патріярха Йосифа Першого, що відбулося в нашому місті в неділю, 17 лютого ц. р. цей Відділ, під енергійним головуванням, працьовитої й ідейної мгр Дарії Кузик, заслужив собі на признання та вирізнення серед місцевих установ. Імпреза, яку влаштував цей Відділ в пошану нашого Первоієрарха, на довго залишиться в пам'яті понад сотьн учасників, що віддали таким робом разом з організаторами свій поклін Тому, що найбільше заслужив собі на це серед різнородних „гараздів" нашої сучасної доби.

Тієї неділі 17-го лютня ц. р. в парафіяльній церкві св. Свщм. Йосафата відправлено дві Богослужби в намірені Соленізанта. Відправляли о. декан-емерит Теодозій Атаманюк і о. парох Володимир Грабець, що свої проповіді присвятили нашому Великому Духовному Батькові. Многоліствієм і молитвами за здоров'я і благополуччя його закінчено церковні відправи, в яких взяли участь вірні цієї парафії, батьки і молодь та принагідні гості. Після церковних Богослужень, в церковній залі відбулися Святочні Сходини, якими проводив заступник голови Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКП Церкви — д-р Володимир Коропей. Святочну доповідь про життя й діяльність Патріярха прочитав гість з Філядельфії, редактор і адміністратор журналу „За Патріярхат" — д-р Володимир Процюк, якого представив авдиторії д-р В. Коропей.

У програмі Сходин був виступ молодої піяністки Лариси Крупи, яка відіграла на новому, нещодавно для подібних цілей закупленому церковним комітетом піяніні — „Рапсодію" Василя Барвінського. Леся Татомир відчитала уривки із промов Патріярха. Остап Корчмарик, дуже молоденький декляматор — виголосив з пам'яті вірш Анни Рудої, присвячений Влаженнішому. „В поклоні Верховному". Всі троє молоді виконавці це члени місцевої Станиці Пласт.Назакінчення д-р В. Коропей прочитав листа — подяку Блаженнішого за Різдв'яний Дар, який трентонські громадяни за старанням Відділу склали в сумі 562.50 дол.

Сцена була прикрашена великим портретом Патріярха роботи Івана Макитина, живими квітами та вишиваними рушниками, за що подбала „душа" цієї імпрези мгр Д. Кузик. Многоліствієм і молитвою закінчено ці принагідні Сходини, що принесли також матеріяльну користь, біля 100 дол., які призначено на Фонд Патріярха в Римі.

Примусове раціонування бензини в стейті Ню Йорк виправдує себе

Ню Йорк. — Примусова система раціонування бензини, яку встановлено в стейті Ню Йорк у вівторок, 26-го лютого, себе виправдує, бо хоча далі відчувається брак цього роду пального й багато бензинових стацій були закриті, то черги по стаціях були набагато коротші, а також водії та власники стацій виявляють менше напруження та подразнення. У вівторок і середу рано по бензинових стаціях Ню Йорку можна було бачити трохи довші черги авт, але це є нормальним явищем, що рано більше водіїв хочуть закупити бензину. Але, коли минулими тижнями такі черги можна було бачити протягом цілого дня, то у вівторок і середу коло обідової пори ці черги дуже зменшилися. В загальному, ситуація покращала, коли добровільна система раціонування бензини у вівторок була перемінена на примусову. Згідно з цією системою, авта, реєстраційні плитки яких закінчуються паристими числами можуть купувати бензину в паристі дні, а авта, реєстраційні плитки яких закінчуються непаристими числами, або складаються тільки з літер, можуть набувати бензину тільки в непаристі дні. Крім того, авта, збірники яких на половину наповнені, не можуть закупити бензини.

Президент Ніксон таврує демократів за недіяльність в ділянці здоров'я

Вашингтон. — У вівторок, 27-го лютого, президент Ніксон натаврував демократичних членів Конґресу за те, що ще не розпочали розглядати плян медичного забезпечення, який був переданий Білим Домом кілька тижнів тому. Кеспер Вайнберґер, секретар здоров'я, освіти та суспільної опіки, після розмов з Президентом заявив кореспондентам, що президент Ніксон нарікав, що члени Демократичної партії, які контролюють обидві Палати Конґресу та є головами окремих комісій, ще навіть не заплянували переслухувань в справі цього пляну медичного забезпечення та що Президент побоюється, що нічого не буде зроблено в тому напрямі до кінця цього року. Крім того, Вайнберґер повідомив, що президент Ніксон дуже незадоволений з діяльности Сенатської комісії в справах праці та суспільної допомоги, яка тепер розглядає законопроєкт щодо федеральної допомоги шкільництву. Секретар Вайнберґер сказав, що цей законопроєкт такий „ безвідповідальний ", що Президент буде змушений вжити проти нього „вето", якщо проєкт буде переданий йому для підпису. Деякі члени Конґресу були здивовані гострою критикою Президента, бо останніми часами він старався не роздратовувати законодавців, а доходити з ними до компромісів.

ЗБОРИ Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Ситі. — Цієї неділі, 3-го березня, тут в 4-ій годині після полудня у приміщеннях Українського Народного Дому при Фліт вулиці відбудуться збори місцевого Т-ва за патріярхальний устрій Помісної УКЦеркви. У зборах візьме участь представник Крайової Управи Т-ва ред. Василь Пасічняк.

Алваро Куньяла одержав „орден жовтневої революції"

Москва. — Газета „Правда" з 23-го лютого інформує, що Президія Верховної ради СССР постановила наділити португальського комуністичного лідера, генерального секретаря Португальської комуністичної партії Алваро Куньялу „орденом жовтневої революції". Цей орден Куньялі був вручений 22 лютого з великою церемонією і при участи члена Політбюро ЦК КПСС М. Суслова, який при цій нагоді виголосив промову, підкреслюючи „велику дружбу між КПСС і КПП". Треба припускати, що того роду нагорода має за завдання тісніше пов'язати португальських комуністів з КПСС напередодні світового комуністичного конґресу і розправи з китайськими комуністами.

Весілля в Лондоні

Ольга і Віктор Росінські

У неділю 20 січня ц. р. в Лондоні в Англії відбулося весілля Ольги Галиці, доньки о. Михайла і паніматки Зіни Галиць з Лондону з інж. Віктором Павловичом Росінським, сином Людмили Нагнибіди з Ірвінґтону, Н. Дж. ЗСА.

Віктор вихований в побожному домі, в любові до своєї Церкви, в пошані до віковічних традицій і звичаїв свого народу з особливою увагою старався виконати все те, що було миле його матері та угодне Богові: Тому й за старим звичаєм, наш молодий не маючи рідного батька, який загинув у совєтській тюрмі, попросив за прибраного батька о. протопресвітера Артемія Селепину.

В гостинному домі о. Галиці відбувся увесь передвесільний церемоніял. У суботу, на передодні весілля влаштовано прийняття в честь першої зустрічі батьків молодої пари, а в день шлюбу батьки поблагословили молодих до вінчання.

Старшою дружкою була Ліда Длябога, дружками — Ольга Барчук і д-р Оксана Нагнибіда, сестра молодого. „Маленькими дружками" були Анна Гаража і Оксана Галиця.

Старшим дружбою був мгр Симон Нагнибіда, брат молодого, а дружбами Володимир Гординський і Юрій Галиця, брат молодої.

Ручник простелили під ноги свахи: Катерина Костенко і Олександра Селепина. Вінчання відбулося після Служби Божої в церкві св. Хоми в Лондоні, а тайну шлюбу довершив о. прот. Артемій Селепина, голова Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА. Асистували йому о. прот. Сильвестер Богатирець, адміністратор Української Автокефальної Православної Церкви в Англії і батько молодої о. Михайло Галиця, настоятель лондонської парафії.

Під час Служби Божої та вінчання співав чоловічий хор з парафії св. Володимира з Олдгаму під орудою Афанасія Корольчука в складі: Олександра Корольчука, Дмитрія В'яжевича, Анатолія Кицюка, Івана Польового і Василя Шалапая. Співи цих кількох талановитих, побожних і відданих людей Церкві не тільки звеличали урочистість вінчання, але й своїм співом, по-мистецьки передали дух літургійної містерії, чим викликали молитовний настрій у присутніх.

Весільне прийняття відбулося в Українському Клюбі. Батьки зустріли молодих хлібом, сіллю і вином. Заля була вщерть виповнена ріднею і приятелями молодої пари і батьків, особливо молодої Олі. Вони прийшли не тільки поділити її щастя, віддати їй та її батькам належну честь, а прийшли попрощати і вирядити її в далеку дорогу до Америки.

Симон Нагнибіда в ролі старшого дружби вніс перший тост за молодих, а потім проводив весільним церемоніялом.

Наступив зворушливий момент, коли о. Артемій Селепина передав молодим дарунок і Архипастирське благословення від Владики Мстислава, Митрополита Української Автокефальної Церкви. Владика Митрополит благословив їх на нове життя, бо їхня доля була і є дуже тісно пов'язана з життям Церкви. Пані Ольга донька священика, активна в парафіяльному і в українському зорганізованому житті, а пан Віктор довголітній іподіякон віддано й з побожністю почав своє служіння Церкві, ще за блаженної пам'яти Архиєпископа Володимира, потім у Владики Ігоря, відтак в Америці у Владики Митрополита Іоана, а тепер у Владики Митрополита Мстислава. Брав також активну участь в організованому вихованні молоді виконуючи різні функції.

Інж. Росінський з молодою дружиною замешкують в Елізабеті, Н. Дж., недалеко від місця праці знаної фірми Engelhard Industries, де він працює, як інженер в Дослідному відділі.

ЛЯС

КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ УНСОЮЗУ И КАНДИДАТИ НА НИХ! СТАТУТ УНС ВИМАГАЄ, ЩОБ КАНДИДАТ НА ДЕЛЕГАТА „ВИЯВИВ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ТА РОЗВИТКОВІЙ ПРАЦІ УНС", А 80-РІЧНА ТРАДИЦІЯ ВИМАГАЄ ВІД КОЖНОГО ДЕЛЕГАТА ПРИДБАТИ ПЕРЕД КОНВЕНЦІЄЮ ЩОНАЙМЕНШЕ „ДЕЛЕГАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ УНС. ПОДБАЙТЕ ПРО НЕЇ НЕГАЙНО!

Москва роз'їдає організм молодої держави Бенґлядешу

Дакка. — Як повідомляють зі столиці молодої держави Бенґлядешу пресові кореспонденти, головно таких, західньо-европейських часописів як „Ноє Цюріхе Цайтунг", „Френкфуртер Альґемайне" і других — молода держава Бенґлядеш знаходиться у великих економічних труднощах, а країну роз'їдають міжусобиці. Вдумливому спостерігачеві, пише один з кореспондентів, не приходиться дивуватись з витвореної ситуації. Аналогічні ситуації ми бачили вже в інших азійських і африканських новопосталих країнах, де до влади приходили „елементи", що ними керує Москва. Ці „елементи" тероризують патріотичний прошарок населення, силою перебирають владу в містечках і селах, вбивають відкрито всіх тих, що намагаються ставити їм спротив. Центром терористів є совєтське посольство в столиці держави Дакква в якому Москва вдержує 354 „урядників" і допоміжного персоналу. Кромі того, при уряді президента Муджибура Рахмана „діють" сотні совєтських „дорадників" різних ділянок, а військові частини Бенґлядешу вишколюють московські старшини. Перехопивши силою, (там називають це „революційним способом") робітничі профспілки, комуністи почали контролювати також транспорт, проти чого гостро виступили націоналісти, яких, так як і під совєтами, називають „реаціонерами", „хуліганами" і „слугами імперіялізму". На економічному і сільсько-господарському відтинку уряд зачав стосувати большевицьку практику удержавлення індустрії ісколективізування сільського господарства. Проти цієї практики (урядово це називається „економічне перетворення країни") гостро виступили національно здорові сили молодої країни, закликаючи населення протиставитись „чужим практикам", які уряд намагається перенести і застосувати в Бенґлядеш. Маючи вплив на деяку частину робітників транспорту й інших галузей, вони заповіли генеральний страйк в країні, проти чого виступив уряд і заповів, що всякі страйки будуть здушені, навіть якщоб урядові прийшлося вживати для цього військових частин. Покищо війська нігде не вживали, а користуються тільки поліційними з'єднаннями і т. зв. „боївками" червоних терористів. За вказівками цих „передовиків", в столиці Дакка і інших більших місцевостях скликуються мітинґи, на яких знову ж таки за совєтською практикою, вимагається покарання „хуліганів". На такому мітинґу в Дакка виступав навіть сам президент Рахман. Він заявив, що уряд проведе слідство і притягне до відповідальности винних. Президент закликав до скріплення єдности в „обличі загрози з боку реакції".

Анатоль Гак видав книжку спогадів „Від Гуляй-Поля до Нью-Йорку"

Філядельфія. — Видатний український еміґраційний письменник — прозаїк Анатоль Гак, відомий також під літературним псевдонімом як гуморист і фейлетоніст Мартин Задека, видав під назвою „Від Гуляй-Поля до Нью Йорку" книжку спогадів із свого життя і літературної діяльности та про знищених здебільшого в час сталінського терору українських письменників 1920-их і 1930-их років. Крім спогадів з авторової молодости і про Гуляй-Поле — столицю ватажка українських анархістів Нестора Махна, у книжці А. Гака надруковані спогади про ідеолога українського націоналізму Миколу Міхновського і про журналіста Дмитра Геродота, як також про письменників Дмитра Бузька, Олексу Вараву-Кобця, Миколу Голобородька, Сергія Пилипенка й очолюваний ним „Плуг", Остапа Вишню, Якова Мамонтова й Аркадія Любченка. У двох із надрукованих спогадів „Юрій Смолич" та „Пригода з «німецьким шпигуном»". Анатоль Гак висвітлює тенденційні неточності й вигадки у виданих останніми роками в Києві мемуарах Юрія Смолича п. н. „Розповідь про неспокій". Закінчується книжка А. Гака спогадом про його працю в ульмівських „Українських Вістях" і його прибуття до Ню Йорку. Анатоль Гак, відомий також під псевдонімами ОСА й Антоша Ко, народжений 1893 р. на Запоріжжі, виступив вперше із своїми літературними творами 1917 року і в 1920-их роках належав до Спілки селинських письменників „Плуг". Переїхавши 1949 року до ЗСА, продовжує свою літературну діяльність, належить до ОУП „Слово" і минулого року відзначав своє 80-річчя. У своєму творчому доробку має кільканадцять книжок оповідань, гуморесок і фейлетонів. Набувати нову 326-сторінкову книжку А. Гака „Від Гуляй-Поля до Нью-Йорку" можна по книгарнях.

Панель на політичні теми в Ню Гейвені

Ню Гейвен, МЯ — Український Народний Дім в Ню Гейвені влаштував у суботу 2 лютого ц. р. панель на актуальні політичні теми. Вечір відкрив і привітав 5-ох панелістів голова УНД, Богдан Антонишин. Виголошено наступні доповіді: „Роля жінок в боротьбі за волю України" — Люба Гіна, абсольвентка Української Рідної Школи ім. Митрополита А. Шептицького і абсольвентка Албертус Магнус коледжу; „Як можна ідеї молодих письменників застосувати до теперішньої молоді" —Юрій Добчанський, абсольвент Української Рідної Школи при церкві св. Михаїла і студент Голі Крос коледжу, „Проблема покаяння заяви Івана Дцюби"—д-р Мих. Снігурович; „Наслідки книжки А. Солженіцина „Архіпеляг ГУЛаг" на українську політичну ситуацію" — Олесь Кузьма, студент Єйл університету „Американські українці—де вони є і де вони ідуть" — інж. Павло Черепаха. Панелем проводила Романа Лаврович, абсольвентка Української Рідної Школи ім. Митрополита А. Шептицького та абсольвентка університету в Коннектикат, яка на вступі привітала присутніх на залі представників СУСТА: Евгена Іванцева, голову і Олю Добуш, заступницю голови на східні стейти ЗСА. Представники СУАСТ перебували в Ню Гейвені в організаційних справах та раніше відвідали українські студентські гуртки в університетах і коледжах Ню Гейвену. По доповідях розвинулася дискусія, в якій забирали голос численні присутні. Голова місцевого Відділу УККА, д-р Михайло Снігурович погратулював управі УНД за зорганізування корисної імпрези, привітав численно зібрану студентську молодь, та закликав до зорганізування студентської громади в Ню Гейвені, якої потребу дошкульно відчувається, та запевнив що така студентська громада матиме повну моральну і матеріяльну піддержку місцевого Відділу УККА. Імпрезу закрив голова УНДому, подякувавши панелістам. По панелі була перекуска, яку підготовив УНДім, під час якої ще довго дискутовано, відносно порушених у доповідях проблем.

Січневі Роковини в Ірвінґтоні

10-го лютого, хоч і зі запізненням та деякими змінами пов'язаними з браком авдиторії, українська громада Ірвінґтону та околиць під проводом УККА відсвяткувала в Українському Народному Домі Свято Незалежности та Соборности Української Держави.

Присутні вислухали проклямацію Українського Дня губернатора стейту Ню Джерзі Б. Бирна. Вона відрізнялась від попередніх своїм не трафаретним стилем, відображуючи зрозуміння губернатора до проблем українського народу.

Інж. Т. Чайківський представив головного доповідача проф. Ю. Кульчицького, який розповів про боротьбу українського народу, почавши від княжих часів аж до пропам'ятного 22-го січня.

Після доповіді відбулася мистецька частина акдемії, в якій взяли участь солістка Т. Ясінська - Мурована у фортепіяновім супроводі проф. Дарія Каранович. Молодь Пласту, СУМА та ОДУМ-у під керівництвом І. Ю. Кононів виконали збірну деклямацію.

На закінчення, під гучні оплески капеля бандуристів при Станиці колишніх дивізійників в Нюарку під диригуванням О. Головацького виконала ряд українських пісень. Сольо виконував В. Юркевич.

Відспіванням українського гимну закінчилася академія.

А. Данчук

НА ВАЖКОМУ ШЛЯХУ ДО ЄДНОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ности, якщо він у підписаних під „Становищем" є. Ми бо завжди за об'єднання, але ніяк не за приєднання.

Найперше слід, щоб ОУНр повернулась до УНРади. Далі: треба на практиці окреслити поняття — „український політичний світ". Його бо вже названо як той, що вже дає „свою повну підтримку" всьому позитивному. Тобто: він вже є, чи підписані уважають лише себе „українським політичним світом", виключаючи інших, як була виключена ОУНз з УНРади, а інших не допущено до голосу?

Авжеж, живемо у світі, де все відбувається у великих розмірах, де ролю грають сильні мілітарно, сильні під господарським оглядом, політичним тощо. Але з другого боку — араби, що з Ізраїлем не можуть дати ради, потрясли всім світом, замкнувши якісь там крани... А. Солженіцин потряс всім СССР і світовою опінією, хоч — здавалось — роля одиниці, як кардинального чинника, давно закінчилась. Відносність понять — теж знак нашої доби. Не падаймо жертвою цього знаку.

Ще раз повторимо: нам потрібне не так об'єднання, до якого ледве чи дійти в сучасній атмосфері, як єдність думки й доктрини, щоб іти до однієї мети різними шляхами, не спотикаючись, чи спотикаючись якнайменше. Нам потрібна атмосфера холодної аналізи. Візьмім один приклад: скільки то ми говоримо про те, що і в 1917 р. боровся „весь народ" і під час війни, і бореться „весь народ" тепер. Коли так, то чому ж ми програли й не виграємо тепер? Чи боротьба зовсім безнадійна? На нашу думку — ні. Саме проблема в тому, що не весь народ боровся і готовий на боротьбу тепер. І замість гарної фрази, нам треба розгляду методів і засобів саме для того, щоб до боротьби став весь народ.

Це не просто. Навіть москалям у їхній внутрішній опозиції це не просто. То ж дивімся на життя і боротьбу відкритими очима ,а тоді напевно знайдемо спосіб справді з'єднати наші зусилля в допомогу воюючій Україні, а то й стати її оперативним крилом.

Зустріч Бойків у Чикаґо

В пошану 100-річчя народин проф. Івана Боберського

Третя з черги зустріч Бойків у Чикаґо відбудеться в неділю, 3 березня 1974 р. о 5-ій год. по полудні, в залі СУМА ім. Павлушкова.

Перша частина програми присвячена 100-річчю народин уродженця Бойківщини проф. Івана Боберського, вчителя руханки, організатора сокільського руху і виховника молоді. В другу частину, культурно розваґову, входять деклямації, співи народних пісень, танки, гумореска та інші несподіванки, в яких згадується про життя і творчість бойків.

Зустріч улаштовує Т-во „Бойківщина" — Відділ у Чикаґо, яке щиро запрошує уродженців і колишніх мешканців Бойківщини, колишніх членів „Сокола", а також гостей ласкаво прийти на зустріч і в родинній атмосфері та в дружній розмові зі знайомими, при столиках за перекускою, кавою і солодким, провести мило й безжурно вечір.

У виконанні програми беруть участь: смичковий ансамбль (у складі: проф. Чижик, д-р О. Шандра, д-р В. Касараба, проф. Р. Голіян і З. Петеш), проф. В. Дзуль, п. Б. Куцан, п. Цізда, п-і Ярослава Проців і п-і М. Ганкевич з групою Юного ансамблю „Верховина" при школі катедри св. Отця миколая, п. Косовський з танцювальним ансамблем СУМА, Осередку північ ім. Павлушкова, учениця М. Слободян з деклямаціями, проф. А. Антонович та В. Андрушко з гумореською.

Всі йдемо на зустріч Бойків!

В. А.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

На вшанування св. пам'яті померлих, склали пожертви на Українську Вільну Академію Наук у США за час від 11 липня 1973 року по 15 лютого 1974 року:

Св. пам'яті АДОЛЬФА КАРПІНЮКА, від проф. Івана Коровицького $20.00.

Св. пам'яті ОЛЬГИ ПЕЛЬЦ, член Фундації Академії, від Стефанії Гордіюк $10.00.

Св. пам'яті СОФІЇ ДОРОШЕНКО, д-р К. Паньківський (†) $15.00.

Св. пам'яті друга і учителя проф. ГРИГОРІЯ ЯЦЕНКА, від учнів Покійного (з Австралії), через п. Оксану Чикаленко: Марія Пуліций (Н. Івченко), Антоніна Балицька (Н. Тарнавська), Юрій Кузьмюк, Роман Маджійовський і Олесь Кузьмюк. $150.00.

Св. пам'яті доктора ГРИГОРІЯ ДМИТРОВА. Зібрали пп. Ілля і Люся Демиденко, Рочестер $220.00.

по $25.00 — Ілля і Людмила Демиденко, проф. Павло і Таня Шулежко, д-р Йосип і Галина Тимочко, Василь і Ольга Жовнирович;

по $20.00 — Мирон і Люба Чолган, д-р Евген і Неоніла Стецьків;

по $10.00 — Андрій і Міра Повх, Михайло і Катерина Лялко, Ольга Павлишин, Люба Білик, Омелян і Марія Омецінські, Микола і Олена Гадзінські;

по $5.00 — Антоніна Драгоманова, Ілля і Софія Саламахи, Анатоль і Софія Калиновські, Роман і Лариса Коваль.

У перше півріччя смерти св. пам'яти д-ра ГРИГОРІЯ ДМИТРОВА від Мелании Дмитрів $25.00 і від д-ра Стефана і Ольги Чорней $10.00.

Св. пам'яті ІВАНА МУРИНА, від Люби Мурин $10.00.

Св. пам'яті проф. П. КОВАЛІВА, від проф. Петра Одарченка $12.00.

Св. пам'яті проф. ЮРІЯ ВЕРНАДСЬКОГО (член Фундації Академії) $25.00 від Степана Процюка (член-кореспондент Академії.

Св. пам'яті д-ра КОСТЯ К. ПАНЬКІВСЬКОГО — від Вашинґтонської Групи УВАН $25.00, від д-ра В. Когутяк, Вашинґтон, Д.К. $25.00 і від Семена Чалишева (Вейн) $5.00.

Св. пам'яті батька МАРКА ОМЕЛЬКОВИЧА, матері МАРІЇ ІВАНІВНИ і брата МИКОЛИ МАРКОВИЧА, від п. Михайла Семенця $50.00.

Всім Жертводавцям, що склали свої пожертви на Академію на вшанування св. пам'яти померлих, сердечна подяка від Управи УВАН.

УПРАВА УВАН у США

Округа УНС, яка на 120% виконала свою квоту, відбула збори

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

Округа на 79 членів, тобто 5%, а її Відділи: ч. 47 (секретар А. Гарас) на 30% ,ч. 147 (секр. І. Гуцайлюк) на 20%, ч. 48 (секр. С. Івасечко) на 15% і ч. 44 (секр. М. Шишка) на 5%. За це пані Гарас одержала ювілейну золоту відзнаку, а найкращі організатори Округи І. Гуцайлюк, С. Івасечко і Іван Ганич — срібні відзнаки. Крім цього, Округа здобула бонус в сумі 180.00 дол. на свою працю.

Збори відкрила у приявности 32-ох делеґатів восьми найбільших Відділів Округи пані Гарас, як голова, запросивши до президії о. А. Двораківського, д-ра Я. Падоха і почесного голову Округи, сеніора союзових діячів, Михайла Колодруба. Збори обрали о. Двораківського головою зборів, а Степана Муху — секретарем. Після прийняття протоколу попередніх зборів, який відчитав С. Муха, п-і Гарас склала звіт з діяльности Округи, підкреслюючи не лише організаційні здобутки, які були найвищі за весь час існування Округи, але громадську діяльність, яка була жива і різноманітна. Дякуючи за гармонійну співпрацю всім секретарам та членам Окружної Управи, пані Гарас попросила до доповнення звітування секретара С. Муху та касира Д. Мушастого, який звітував про заощадження Округи в сумі 326 дол., до яких прибуде ще біля 200 дол. бонусу за минулорічний успіх. Від Контрольної Комісії запропонував уділення абсолюторії Іван Ганич, а після абсолюторії запрошено до слова гол. секретара д-ра Я. Падоха. Даючи огляд праці Округи й признання за неї, д-р Падох дав загальний огляд праці цілого УНС в минулому році, підмічуючи, що здобуто 4,668 членів, тобто кругло пів тисячі більше, як попереднього року, і що начисто побільшився загальний стан членства на понад 900 й так УНС перейшов 89,000 членів. Теперішня конвенційна кампанія має завдання довести УНС ще до часу конвенції до 90,000 членів. Згадуючи про новий, щойно присвячений будинок, д-р Падох закликав приявних, щоб вони працею, новими ідеями, а передовсім новими членами заповнили мури нової будівлі, бо без нових членів не буде росту УНС і української громади, якій цей будинок має служити. На внесення Номінаційної комісії перевибрано давню Управу і Контрольну Комісію в складі: Анна Гарас — голова, Мартин Шишка і Микола Дубик — заст. голови, Степан Муха і Степан Колодруб — секретарі, Дмитро Мушастий — касир та Іван Гуцайлюк, Анна Пипюк, Евгенія Пращик, Степан Саюк, Іван Драбик, Ева Гант-Колтонюк і Анна Саґан — члени. До Контрольної Комісії обрано Степана Івасечка — голову, Дмитра Заґродзкого і Івана Ганича — членів. Подякою за перевибір та закликом до віддaної праці для УНС і своєї української громади, пані Гарас закрила збори.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 ав.

З Літературно Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в приміщеннях цього ж Клюбу, в п'ятницю 1-го березня ц.р. о год. 7.30 вечора, доповідатиме гість з Арґентини, Михайло Данилишин, на тему: „З життя українців в Арґентині та в інших країнах Південної Америки". Опісля за часм відбудеться гутірка та дискусія.

В дорогу вічности Владиці

В жалобній військовій пошані і скорботі повідомляємо все Українське Громадянство в Україні та на еміґрації, Вояків Визвольних Змагань, Український Резистанс з 2-ої світової війни та сучасних Борців, що дня 18-го лютого 1974 р в Куритибі, Бразилія, помер

АРХИЄПИСКОП УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

св. п.

ВЛАДИКА ІОВ
(СКАКАЛЬСЬКИЙ)

духовний опікун і капелян резистансу під час II світової війни.

Тіло буде перевезено до ЗСА і поховане.

ПАНАХИДА ЗА ДУШУ ПОКІЙНОГО буде відправлена в Українській Православній Церкві-Пам'ятнику в п'ятницю, 1-го березня 1974 р. о год. 7:30 вечора.

ПОХОРОН в суботу, 2-го березня 1974 р. о год. 9:30 ранку на Українському Православному Цвинтарі при Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Нехай чужа земля буде Тобі легкою, Владико!

ТВОЇ ДРУЗІ ПО ЗБРОЇ.

СОЮЗ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ
ГОЛОВНА КОМАНДА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 26-го лютого 1974 р., несподівано упокоївся в Бозі на 59-му році життя наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ДМИТРО ВАСИЛЬКЕВИЧ

народжений в селі Коржова, пов. Підгайці, Україна.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 1-го березня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 2-го березня 1974 р. о год. 9-ій ранку, з церкви св. Юра, на цвинтар Cypress Hill, Queens, N.Y.

В глибокому смутку:

син — ЯРОСЛАВ з дружиною ЕМІЛІЄЮ
внуки — РОМАН і ХРИСТИНКА
та близька і дальша Родина в Америці й Україні

Січневі Роковини в Палатайні

Українська громада Палатайну, Ілл. і околиць (пітнічно-західні передмістя Чикаго) окремою святочною Академією 27-го січня, ц. р. відзначила Січневі Роковини. Свято, що його спільно підготовили місцевий 31-ий Відділ ООЧСУ та Осередок ім. полк. Д. Вітовського відбулося в залі УКЦ Непорочного Зачаття. Стараннями цих організацій посадник Палатайну В. Джонс підписав окрему проклямацію з нагоди „22 Січня", яку Надя Пасіка відчитала під час програми Академії. Програму відкрив та нею проводив С. Стрільчук.

Реферат виголосив учасник Визвольних Змагань полковник Кость Мандзенко. Програму збагатили своїми виступами мішаний хор з парафії УПЦ св. Андрія в Давнерс Ґров під дириґентурою доктора В. Трухлого та дівочий ансамбль „Червона Рута" з Осередку СУМА ім. М. Павлушкова в Чикаґо. Програму доповнювали юносумівські сили з бездоганим виконанням трьох деклямацій, виконавцями їх були: Андрій Партикевич, Соня Одарченко і Петро Циганюк.

До успішного відзначення цих Січневих Роковин причинилася численно заступлена на цьому святі разом зі своїм хором українська громада з Данвер Ґров, згуртована біля парафії св. Андрія де настоятелем є о. Орест Кулик. Це спільне відзначення Січневих Роковин ще дужче скріпило дружні відносини між цими двома українськими осідками.

Н. Н.

21-го січня ц. р. посадник Палатайну В. Джонс в присутності представників місцевого 31-го Відділу ООЧСУ та Осередку СУМА ім. Д. Вітовського підписав проклямацію, відзначуючи Січневі Роковини. На фото: (зліва) сумівка Марта Веремінська, посадник В. Джонс, голова Осередку СУМА А. Мороко, сумівка Віра Лехнюк, голова Відділу ООЧСУ М. Сорока, сумівка Катруся Тиха, заступник голови Осередку СУМА, М. Лущак.

М. Лущак

Четвертий Делеґатський З'їзд СУВА

В днях 8-9 грудня 1973 р. в Чикаґо відбувся Четвертий Делеґатський З'їзд Союзу Українських Ветеранів Америки.

З'їзд відкрив голова Головної Управи СУВА ппполк. В. Рудецький, уділюючи перше слово почесному голові СУВА й керівникові Військового Ресорту Державного Центру УНР в екзилі генералові інж. В. Филоновичові.

Нарадами проводила Президія З'їзду під головуванням полк. К. Мандзенка, секретарював пор. О. Вдовиченко.

На вступі вислухано усні і писемні привіти від Українського Державного Центру УНР в екзилі, генералітету, Федерації Українських Ветеранських Організацій, поодиноких станиць СУВА, комбатантських організацій та Українського Вільного Козацтва, кінчаючи привітами громадських установ. Привіт від Організації Литовських Ветеранів склав генерал проф. Дірмантас, який прибув на З'їзд в асисті чотирьох литовських ветеранів та після привітання удекорував ген. Филоновича відзнакою литовських ветеранів, підкреслюючи в своїй промові про існуючий зв'язок між ветеранами обох народів та їхній спільний шлях у здійсненні спільних для литовців і українців ідеалів.

Після вислухання звітів уступаючих керівних органів Головної Управи СУВА та переведення дискусії, Делеґатський З'їзд уділив абсолюторію уступаючим органам. На наступну трьорічну каденцію Делеґатський З'їзд СУВА вибрав головою Головної Управи ппполк. М. Отрешко-Арського. Членами Г. Управи обрано майора інж. М. Фещенка-Чопівського, пор О. Вдовиченка, хор. В. Бражника і п-і Клепачівську, обрано також Контрольну комісію і Товариський Суд.

Четвертий Делеґатський З'їзд СУВА прийняв ряд резолюцій.

Президія З'їзду

ЗБІРНИК про Д-РА ЛУКУ МИШУГУ

Літературна редакція: Вячеслав Давиденко.

Мистецьке оформлення: Богдан Титла

ЗМІСТ

Тексти 24 промов. Сторін: 360. 50 ілюстрацій. Великий формат. Добрий папір. Тверда обкладинка.

Ціна в передплаті: 10.00 дол.

SVOBODA
81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

Ню Джерзі стейт додатково 5% (50 ц.) стейтового податку.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЧЕТВЕР, 28-го ЛЮТОГО 1974 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні загальні збори 25-го Відд., о год. 12-ій дня в приміщенні редакції „Свободи". Після Річних відбудуться Місячні, на яких буде вибір делеґатів на 28-му Конвенцію. — Управа.

НЕДІЛЯ, 3-го БЕРЕЗНЯ 1974 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні загальні збори 27-го Відд. о год. 1-ій по пол. в залі Чорном. Січі, 690 Sanford Ave. Після Річних відбудуться Місячні, на яких буде вибір делеґатів на 28 Конвенцію. Проситься членів прибути. Л. Олесницька, секр.

Український Народний Союз

— проголошує —

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ на академічний рік 1974-75

Стипендії будуть призначені Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних коледжів та університетів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі їх студійних досягнень (поступу в науці), потребі фінансової допомоги та активности в українському громадському та зокрема студентському, житті.

Подання слід вносити до 31-го березня 1974 року на окремих друках, по які слід звертатися на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

ТАРЗАН, Ч. 7077 Лев скаче!

На вид величезного атакуючого лева Іто разом із вбитою ґазелею падає на землю...

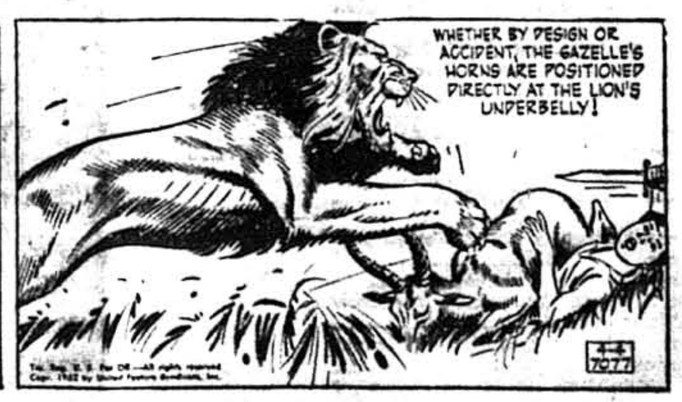

Чи з розмислу, чи може випадково, але роги ґазелі спрямовані просто в живіт лева!

Annual Statement of Ukrainian National Association, Inc. — 1973

ASSETS

*Bonds		$25,109,251.07
*Stocks	$363,815.87	363,816.87
Mortgage loans on real estate		5,600,881.85
Properties occupied by the Society	30,000.00	
Properties acquired in satisfaction of debt	101,583.75	
Investment real estate	18,555.05	150,138.80
Certificate loans and liens		510,237.58
Cash on hand and on deposit		329,297.97
Other invested assets		5,990,270.70
Cash and invested assets $38,053,893.84		
Electronic data processing equipment		18,340.33
Premiums actually collected by subordinate lodges not yet remitted to Home Office		22,984.27
Life insurance premiums and annuity considerations deferred and uncollected		89,494.84
Accident and health premiums due and unpaid		629.55
Investment income due and accrued		624,870.53
Net adjustment in assets and liabilities due to foreign exchange rates		4,920.14
TOTAL		$38,815,133.53

*Bonds — Amortized or investment value.

*Stocks — Savings and Loan Association value and market value.

LIABILITIES, SPECIAL RESERVES AND UNASSIGNED FUNDS

Aggregate reserve for life certificates and contracts		$25,500,135.00
Aggregate reserve for accident and health certificates		10,333.00
Supplementary contracts without life contingencies		109,578.34
Certificate and contract claims:		
Life		232,134.60
Accident and Health		2,500.00
Provisions for refunds apportioned for payment to December 31, 1974	$444,000.00	
Not yet apportioned		444,000.00
Premiums and annuity considerations received in advance less $ 0 discount; including	23,435.61	
accident and health premiums		638,175.19
Commissions to fieldworkers due or accrued — Life and Annuity $99,730.57; Accident and Health $3,255.03		102,985.60
General expenses due or accrued		12,884.63
Taxes, licenses and fees due or accrued		432.03
Unearned investment income		447.40
Amounts withheld or retained by Society as agent or trustee (Real estate taxes held in escrow)		22,351.87
Liability for benefits for employees and fieldworkers if not included above		300,090.00
Printing plant expenses due and unpaid		2,315.04
Mandatory securities valuation reserve		220,137.46
Unexpired subscriptions to official publication		21,329.54
Reserve for investment fluctuation — real estate		500,000.00
TOTAL LIABILITIES		$28,119,829.70
Unassigned funds	$10,695,303.83	
Total		10,695,303.83
TOTAL		$38,815,133.53

GENERAL EXPENSES

	Insurance Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Rent	$ 12,000.00				$ 12,000.00
Salaries and wages	179,925.73	$3,738.77	$ 49,796.37	$ 41,137.91	274,598.78
Insured benefit plans for employees	87,008.90				87,008.90
Uninsured benefit plans for employees	5,200.00				5,200.00
Medical examination fees	7,029.29				7,029.29
Expense of investigation and settlement of certificate claims	150.00				150.00
Traveling expenses	8,354.58		4,177.29	13,576.19	26,108.06
Advertising	4,157.35	1,662.94		2,494.41	8,314.70
Postage, express, telegraph and telephone	10,477.22		3,392.51	5,453.80	19,323.53
Printing and stationery	46,431.34				46,431.34
Cost of depreciation of furniture and equipment	10,282.58				10,282.58
Rental of equipment	6,986.68				6,986.68
Lodge supplies less $ none from sales				1,325.13	1,325.13
Books and periodicals	871.67				871.67
Bureau and association dues	1,208.24				1,208.24
Insurance, except on real estate	1,345.00				1,345.00
Collection and bank service charges			5,390.65		5,390.65
Sundry general expenses	14,213.75				14,213.75
Actuarial, auditing and statistical service fees	16,427.88				16,427.88
Bonds of officers and employees			1,695.00		1,695.00
Field expense allowance	25,239.76	1,328.41			26,568.17
Field conferences other than local meetings	10,814.60				10,814.60
Official publication				212,200.00	212,200.00
Expense of Supreme Lodge Meetings	9,934.44			7,174.32	17,108.76
Expenses of Canadian Office	300.00				300.00
Athletics				3,429.90	3,429.90
Donations and scholarships				32,362.40	32,362.40
Real estate expenses			341,495.66		341,495.66
GENERAL EXPENSES INCURRED	$458,369.01	$6,730.12	$405,947.48	$319,145.06	$1,190,191.37
General exenses unpaid Dec. 31, previous year	7,345.61	365.37	1,730.36	738.39	10,177.73
General expenses unpaid Dec. 31, current year	6,773.43	221.67	5,671.28	218.25	12,884.63
GENERAL EXPENSES PAID DURING YEAR	$458,941.19	$6,873.82	$402,006.53	$319,663.20	$1,187,474.77

* (a) Charitable $850.00; (b) Institutional $6,100.00; (c) Recreational and Health $5,070.00; (d) Educational $16,825.00; (e) Religious $400.00; (f) Membership $1,325.13; (g) Other $288,574.03; (h) Total $319,145.06.

TAXES, LICENSES AND FEES

	Insurance Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Real estate taxes			$39,651.95		$39,651.95
State insurance department licenses and fees	$ 596.00				596.00
Provincial insurance department fees	943.20				993.20
Other state taxes, incl. $3,887.11 Social Security	2,954.70	$155.51	583.17	$194.39	3,887.77
Federal taxes, incl. $15,839.86 Social Security	12,038.29	633.59	2,375.98	792.00	15,839.86
All other taxes	371.30				371.30
TAXES, LICENSES AND FEES INCURRED	$16,953.49	$789.10	$42,611.10	$986.39	$61,340.08
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, previous year	27.67				27.67
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, current year	432.03				432.03
Taxes, licenses and fees paid during year	$16,549.13	$789.10	$42,611.10	$986.39	$60,935.72

RECONCILIATION OF LEDGER ASSETS

Increases in Ledger Assets

Premiums on life certificates	$2,892,169.16
Accident and health cash premiums, including $3,738.90 certificate, membership and other fees	66,973.80
Consideration for supplementary contracts without life contingencies including $ 0 disability	1,583.34
Gross investment income	2,249,371.08
Sale of Ukrainian publications	14,346.59
Corporation income and premium taxes refunded	31,272.23
Donations received	2,335.29
From sale or maturity of ledger assets	318.33
Total Increases in Ledger Assets	$5,258,390.05

Decreases in Ledger Assets

Certificate & contract claims (Life)	$1,734,247.81	
Accident and health	20,000.00	
Interest on certificate or contract funds	1,287.38	
Surrender values	230,773.56	
Refunds to members	417,911.55	
TOTAL paid Members and Beneficiaries		$2,404,220.29
Paid for claims on supplementary contracts without life contingencies	7,845.00	7,845.00
Voluntary payments to indigent members		31,215.00
Loss on operations of printing plant		1,889.73
Commissions to field workers: Life insurance (incl. $ 0 commuted commissions)	329,755.28	
Accident and health (incl. $ 0 commuted commissions)	6,877.95	
Certificate, membership and other fees retained by fieldworkers		336,633.23
General expenses and fraternal payments		1,187,474.77
Taxes, licenses and fees		60,935.72
Real Eestate Taxes held in escrow disbursed		1,478.11
From sale or maturity of ledger assets		782.93
By adjustment in book value of ledger assets		19,093.01
TOTAL Decreases in Ledger Assets		$4,052,451.09

RECONCILIATION BETWEEN YEARS

Amount of ledger assets December 31st of previous year	$37,605,419.47
Increase (+) or decrease (—) in ledger assets during the year	+ 1,205,938.96
Total—Ledger Assets December 31st of Current Year	$38,811,358.43

REFUNDS TO MEMBERS

Applied to pay renewal	$ 252.25
TOTAL	$ 252.25
Paid in cash	417,659.30
TOTAL	$417,911.55
Provision for refunds payable in following cal. year	444,000.00
TOTAL	$444,000.00
Total of previous year	425,000.00
TOTAL REFUNDS TO MEMBERS	$436,911.55

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

Valuation Exhibit as of December 31, 1973

TOTAL ADMITTED ASSETS	$38,815,133.53
Reserve for Life Certificates	25,500,135.00
Reserve for Accident Certificates	10,333.00
Claims and accrued liabilities	2,609,361.70
TOTAL LIABILITIES	$28,119,829.70
Margin of safety to certificate holders	10,695,303.83
TOTAL	$38,815,133.53
The ratio of admitted assets to total liabilities at December 31, 1973, was	138.03%
The ratio of actual deaths to the expected deaths according to the mortality tables for the year 1973 was	52.79%
The ratio of interest earned on all funds during the year 1973, was	5.50%

(Signed by): Marvin Paull

PEAT, MARWICK, MITCHELL & CO. (Consulting Actuaries)

JOSEPH LESAWYER, Supreme President

ULANA M. DIACHUK, Supreme Treasurer

ЗВІДОМЛЕННЯ ФІНАНСОВОЇ КОМІСІЇ

ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРКУ ДЛЯ ПРИВІТАННЯ І ВШАНУВАННЯ БЛАЖЕННІШОГО КИР ЙОСИФА, ПЕРВОІЄРАРХА ПОМІСНОЇ УКЦЕРКВИ

Згідно з рішеннями пленарних сходин згаданого Комітету, після його розв'язання в дні 28 червня 1973 р. залишилась ще діяти Фінансова комісія, яка опублікувала в пресі два звернення-пригадки про продовження речинця до складання датків на „Дар Любови Блаженнішому" і старалась різними шляхами вплинути на організації та поодиноких осіб, щоб складали свої пожертви. З уваги на те, що датки вплинали ще протягом літа-осені та аж до 14 грудня м. р. комісія вважала недоцільним передчасно замикати збіркову акцію і ліквідувати окреме конто (ч. 5989) в кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку.

В половині грудня предкладено усю документацію Контрольній комісії, під головуванням Романа Крупки, яка й перевела основну контролю. Нижче подаємо вислідн збіркової акції від 12 травня до 31 грудня 1973 року.

А) Збірки під церквами, до пушок, принесли 1,020.63 дол., а збірка переведена в церкві св. Миколая на Бруклині додаткових 40 дол. Збірки які переводились у інших церквах були переслані о. о. парохами до єпископської канцелярії в Стемфорді.

Б) Організації (всіх 15) склали разом 1,060.00 дол. як слідує: Братство Дивізійників 250, Союз Українок Америки — Відділ 64 і 83 по 100, Управа Окр. Ради СУА і Відділи 1-ий і 71-ий по 50, Відділ 82 - 30, а Відділи 4, - 35 і 104 по 25 (разом СУА 455 д.) Орг. Держ. Відр. України 150, Т-во за Патріярхальний Устрій 100, Т-во Оборони Лемківщини 50, ОБ'єднання Жінок ООЧСУ — Асторія 30 і Братство УСС-ів 25 дол.

В) Індивідуальні жертводавці склали разом суму — 7,250.00 дол. а саме: д-р О. Барани 500, пп. Т. С. Лешки 300, пп. Куровицькі 255, п. Кисіль 250, Д-р Я. Макарушки і пп. В. Кекіші по 200, д-р Р. Осінчук 150 і д-р К. Розгозянський 120, по 100 дол. склали пп. В. О. Дармохвали, Б. М. Цимбалісті, п. Шенфельдт, п. Г. Скорецька, друзі і приятелі (з УСК) бл. п. Богдана Мороза замість квітів на його могилу 100, пп. М. Пирські, пп. П. А. Ікаловичі, Р. Кекіші, М. Зарка і фірма „Арка" (всіх 10) і по 50 дол. пп. В. С. Сливоцькі, А. С. Секрети, Г. Мельниченко, В. Е. Саляки, Б. Волошинович, М. Р. Кушнірі, Є. Юринець, М. Ю. Скафаровські, С. І. Костіви, В. М. Савчаки, інж. А. Осадци, Н. Кокольська, Б. Овсянецький, Е. М. Лозинські, П. Кіра, Е. Н. Данилюки, В. Форостина, І. С. Срант, З. О. Мапгалір, В. Скоцень, Р. Л. Крупки, М. О. Андрейки, Я. І. Щербанюки, В. Хабурські та Г. Бакуменки; по 40 дол. пп. Р. К. Скоробогаті, інж. В. Н. Онишкевичі, п-і М. Форостина; по 30 дол. пп. М. О. Єлиїви, В. М. Барагури, М. А. Яцики, І. Ю. Вертипорохи, Фр. Колодій, Л. Артимишин, В. Галаган, А. Звадюк, М. Лебідь, В. Мартинець і д-р Гірняк-Носковська; 27 дол. п. Конкольовський; по 25 дол. пп. О. С. Питлярі, М. П. Кучми, П. Н. Штинди, О. Сим, Кат. Хамула, Я. Ю. Шепаровичі, А. Кітинська, Ю. П. Кузьмовичі, Кат. Кіт, І. Підгаєцький, Е. К. Козопаси, Л. Л. Крушельницькі, Ю. А. Голюки, В. В. Сушкови, Е. С. Гутович, І. Е. Мартиніви, М. Ничай, Св. Луцька, Е. С. Шугани, інж. Б. Соболти, С. Тимцюрак, О. Саноцька, Л. Тимцюрак, О. Саноцька, Л. Кучерська, Т. Горбачук, Т. М. Соробеї, М. П. Брожини, З. Е. Корчинські, М. Демків, А. Атенбрейт, М. І. Когути, І. Гавранек, Б. Козак, В. А. Сидори, В. Левицька, Р. Миколаєвич, Б. Хомюк, А. Л. Храпливі, І. О. Хоми, А. Куницька, С. Слюзар, д-р І. Л. Мосевичі, С. Теслюк-Павлик, д-р С. М. Ріпецькі, К. Терлецька, Б. М. Берези, В. О. Гентіші, Я. І. Клими, П. Тараско, д-р В. М. Палідвори, Д. Комаричська; по 20 дол. пп. М. Лисогір, Е. Манацький, Гр. Павлюк, З. Гуменюк, Д. Качунь, М. М. Тимців, А. Никифоряк, М. Матійцьо, Т. А. Островські, Д. Волчук, М. Корсунь, О. Лопатинська, С. Шмотолохи, Й. Стасів, В. Яцик, Е. М. Москви, В. Трубух, П. А. Глюти, П. Олексів, П. Покладок, д-р Бородайко, М. І. Віланик, Е. Т. Савківи, А. Кузишин, Л. Семущак, М. Скрут, О. Бурачок, О. Підгайний, Р. Пурій, Е. Лапчак, М. Вайлова, В. Н. Грицини; по 15 дол. М. Заклинський, П. Поліщук, И. Гарасимяк, А. Вархола, А. Вучек, О. Дядинюк; по 10 дол. Н. Литвиненко, Е. Серей, П. Вербовський, І. Кефор, З. Максимів, І. Н. Терщаковець, В. Захарчук, М. Мотовільчак, Ст. Крушельницька, М. Мандибур, Т. Борис, І. Кондратюк, М. Гладкий, С. О. Літепло, С. Чучман, Ю. Кравець, М. Калина, Ст. А. Свігар, В. Варняк, П. Німеровський, В. Кравців, С. Ярух, Т. Кушнір, д-р Р. М. Погорецькі, О. День, В. Грицин, С. Конашевичі, О. Сторожинський, О. А. Венгерчук, С. Филиповська, Ю. Дутко, В. Романців, В. Сосницький, Шинкарі, М. Кузів, С. Голіят, в пам'ять С. Вида: А. Никифоряк, З. Л. Щховлязи, М. Павлюк, д-р В. Я. Трембіцькі, М. Єлиїв, С. Ставнича, М. Фірчук, О. Целевич, Р. Захарченко, Р. Л. Раковські, д-р Ю. Левицький і М. Галів; По 5 дол. М. Лемішук, М. Герич, М. Валяс, В. Топорницький, М. Фельчинська, А. Клинків, Л. Литвин, Масс, В. Середа, І. Холявка, Е. Курц, М. Мечник, А. Івашків, М. Ригайло, В. Мерещак, Е. Левицька; і менше чим по 5 дол. чотири особи зложили разом 8 дол.

Витрати зв'язані з діяльністю Комітету включно з доплатою до автобусів і копіюм знімок, домівки, друків, що в загальній сумі 585.75 покрили в значній мірі відсотки, що наросли на конті до 31 грудня 1973 в сумі 481 дол. і 41 ц.

Сумарично загальна сума вплат на „Дар Любови" винесла дол. 9,370.63 як виказано вище під А), Б), і В), а дописані банкові відсотки 481.41 мінус витрати в сумі 585.75 дають 9,266.29 дол., які разом з чистим прибутком з бенкету в сумі 8,586.85 тобто 17,853.14 дол. є здепоновані на окремім конті ч. 5989 в кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку. Це конто буде тепер замкнене і ціла сума буде на днях переслана до рук Верховного Архиєпископа Кир Йосифа до Риму.

Волод. Савчак — голова

За Контрольну комісію: Роман Крупка — голова

За Фінансову комісію: Я. Куровицький, — касир

В Москві видали спомини П. Владимирова про Китай

Газета „Правда" з 14-го лютого ц. р. надрукувала довшу рецензію на книжку П. Владимирова п. з. „Особый район Китая 1942-1945". Це щоденник військового кореспондента, який на протязі майже чотирьох років у складі окремої делегації Комінтерну, що діяв при ЦК КПСС, спостерігав за воєнними діями в Китаю і про них звітував до Москви. „Правда" пише, що щоденник-спомини Владимирова це унікальна книга, яка передає і відтворює невідомі, або маловідомі речі. Автор книжки в часі перебування в Китаю кілька разів зустрічався особисто з Мао Тсе-тунгом й іншими китайськими високими функціонарами того часу, і нібито вже тоді прийшов до переконання, що Мао „відходить від духа марксистівської ідеї". Для прикладу автор наводить факт, що Мао і керівництво ЦК комуністичної партії Китаю не приймали вияснення і пропозицій Комінтерну про потребу спільного виступу проти „японських інтервентів". Владимиров пише: „Тоді, коли Совєтський Союз одинцем відбивав фашистівські полчища, Мао заявляв совєтському представникові: „У випадку війни японців проти СССР, ми будемо вести тільки малі воєнні операції, не приймаючи участи у великій війні, щоб задержати невтральність Китаю". Ця „дезертирська тактика", каже Владимиров, і „настанова вижити за всяку ціну, викликала вже тоді огиду в соціялістичних країн, які були загрожені німецьким фашизмом і китайським мілітаризмом". В 1943 році Владимиров позвітував Москві: „Мао Тсе-тунг розцінює СССР не як свого ідейного союзника і друга, а як країну, яку можна буде в будучому матеріяльно використати". Зараз після такого звіту появились ніби наглядні докази злонаміреного поступування китайського керівництва, — „Прагматичний підхід у відношенні до союзників, лицемірство". Щоб применшити вартість особи самого Мао, Владимиров називає його „сільським папашою", „ярим націоналістом", „інтелектуально обмеженою людиною", „зарозумілим мудрецем" й іншими епітетами. В кінці щоденника схарактеризовано Мао як обмеженого амбіціонера з націоналістичними амбіціями. Найбільшою турботою Москви сьогодні є антисовєтська політика червоного Китаю, яка нібито противорічить інтересам всього соціялістичного світу і тому рецензенти книжки Владимирова з розмислом вишукали в ній такі місця, які можна б сконфронтувати з сьогоднішньою дійсністю. „Вже тоді, пише Владимиров, підтверджувалась істина, що будучність Китаю не будуть вирішувати маоїсти, а марксисти-ленінці — чисті інтернаціоналісти". І далі: „Я вірю, що є в Китаю такі сили, що їхньою вірою не є вчення Мао. Можна обдурювати народ рік, два, десять, але не вічно... Китайський народ шукає за правдою і він її знайде скоріше чи пізніше".

Прощальна ватра для пл. сен. Лесі Храпливої

В неділю 27-го січня 1974 р. в Пластовому Домі в Ню Йорку влаштовано прощальну „ватру" в честь пл. сен. Лесі Храпливої, видатної письменниці та довголітньої активної членки Пластової Станиці в Ню Йорку, попереджуючи її вихід заміж, напостійно житиме вона в Канаді.

На ватру зібралось багато подруг і друзів Лесі, особливо тих, які знайомі з нею ще з давніх літ пластування в Німеччині та Америці.

„Ватра" відбулась в незвичайно товариському, теплому настрої — відчувалось, що всі присутні хотіли виказати Лесі свої почування приязні та пошану до її довголітньої праці в Пласті, головно для новацтва, як також до її літературної творчости.

Ватру відкрив пл. сен. Слава Рубель, вітаючи Лесю та присутніх. Новачки передали їй квіти. Пл. сен. Дада Франкен цікавими споминала накреслила часи відновлення Пласту в Німеччині, намагання тодішніх старших пластунів-ок знайти нові наприямні, та участь у цих подіях Лесі Храпливої. Пл. сен. Ляриса Онишкевич подала розвиток літературної творчости Лесі Храпливої, яка розпочалась ще в ранньому дитинстві. Ця доповідь була переплітана творами Лесі, що їх читали юначки Оля Шевчук, Марта Зелик, Людмила Канюга та Оксана Сидоряк.

Пл. сен. Слава Рубель відчитали привіти, які наспіли з нагоди цієї зустрічі, між ними від Начального Пластуна пл. сен. Юрія Старосольського.

Письменниця — пл. сен. Уляна Любович накреслила свої враження з першого знайомства з діяльністю Лесі Храпливої.

Між присутніми були також подруги Лесі з її пластового куреня „Лісові Мавки" в Ерлянґені, Німеччина, і саме про те їх пластування висловом кількох теплих спогадів, цікаво пригадала п. Леся Ткач.

Присутні сиділи по пластовому — в колі, і перекидаючись в перервах жартами, співали пластових пісень.

Прощали дорогу подругу Лесю на нову дорогу: від ГПБ пл. сен. Ольга Кузьмович, від КПЛ — пл. сен. Тиміш Білостоцький, від КВ УПС та ОП УПС пл. сен. Михайло Юзенів, від куреня „Червона Калина — пл. сен. Ярослав Падох, від „Лісових Чортів" — пл. сен. Петро Пясецький, від „Верховинок" — Ірина Стецура. Останнє слово побажань мав пл. сен. Тиміш Білостоцький від Куреня ім. О. і С. Тисовських, членкою якого є Леся Храплива. При цьому прочитав уривки з листа Курінного пл. сен. Леоніда Бачинського з Клівленду.

На прощання вручено Лесі квіти та дарунки від присутніх та від деяких куренів. Несподіванкою було, коли пл. сен. Атанас Мілянич заспівав весільну бойківську пісню.

Довго не розходились пластуни, бо ж стільки кожний хотів ще сказати Лесі, та й Леся мала для кожного теплу усмішку, якийсь спільний момент, що пережили разом.

Організаторами цієї незабутньої ватри були пл. сен. Слава Рубель та сен. Тиміш Білостоцький при допомозі своїх куренів.

О. К. Верховинка

Просфора ОЖ ОЧСУ в Ню Йорку

Об'єднання Жінок ОЧСУ в Ню Йорку влаштувало 26 січня ц. р. в Домі Українського Визвольного Фронту Свят Вечір — Просфору. При святочно накритих столах засіли численно зібрані членкині ОЖ з родинами та запрошені гості. Присутніх привітала голова ОЖ Дарія Степаняк, згадала про наші старі різдвяні звичаї та передала дальше ведення вечора культ. освітній реф. М. Лозинській. Свято почалось молитвою, яку провів отець В. Базилевський, поблагословив просфору та попросив присутніх відспівати „Бог Предвічний". На прибраних столах найшлися усі наші традиційні різдвяні страви з кутею, узваром та борщем з вушками включно. М. Лозинська представила гостей — представників різних організацій. Під час вечері директорка школи українознавства при СУМА П. Андрієнко - Данчук відчитала доповідь: „Різдвяні звичаї в Україні". Прелегентка зупинилась над традиціями українського народу, зазначуючи, що „зберігаючи наші традиції зберігаємо самі себе для продовження свого національного роду..." По вечері слідував виступ ансамблю бандуристів під керів. С. Кіндзерявого Пастухова. Ансамбль відіграв три колядки та дві народні пісні. Колядку „Бог Предвічний" в супроводі бандур відспівала ціла заля.

Юні сумівці - братчик і сестричка Аскольд і Дзвінка Кобаса продеклямували фрагменти з вірша І. Савицької „На Святий Вечір". Мандолінова оркестра Осередку СУМА в Асторії під керівництвом виховниці Г. Климук виконали три колядки та популярний в ЗСА „Щедрик".

На кінець сумівка Юля Манастирська віддеклямувала вірш В. Лепкого „Мій спів", а Іруся Коцка відіграла дві музичні композиції на фортепіяні. На тому закінчено мистецьку частину вечора. Далі учасники спільно, цілою залею, колядували. Перед закінченням вечора промовив о. В. Базилевський щераз зазначуючи велике значення наших традицій та закликав заховувати їх дальше. Веселим співом із рідного краю закінчив своє слово.

Молитвою та колядкою закінчено цей вечір.

М. Лозинська